

Hồi 15

Sắc Tử

Đến bên bờ suối, Á Di lẫn Thiệu Ân còn đang suy diễn những hành động kế tiếp của Đổng Tiếu, đã thấy Đổng Tiếu đứng bên bờ suối, miệng nở nụ cười tươi.

Thiệu Ân chau mày. Y buột miệng hỏi:

- Người định làm gì với dòng suối này.
- Khó nói quá.
- Dòng suối này có gì khiến người khó nói.
- Dương huynh và Á Di nhìn Đổng Tiếu như vậy, Đổng Tiếu còn làm gì được.

Á Di chen chen vào:

- Đổng huynh muốn làm gì thì cứ làm.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tốt tốt. Nàng đã mở lời ta mới dám thực hiện ý muốn của mình.

Nói dứt câu, Đổng Tiếu tự cởi bỏ phục trang của mình.

Á Di đỏ mặt, nói:

- Huynh làm gì vậy?
- Còn làm gì khác hơn là đi tắm.

Á Di quay mặt chỗ khác, làu bàu nói:

- Đúng là không biết hổ thẹn, trơ trẽn và bỉ ổi.

Đổng Tiếu nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh, nghe tiếng suối chảy, Đổng Tiếu muốn rủ huynh đi tắm, nhưng Á Di nằng nặc đòi theo. Có lẽ nàng ấy muốn tắm chung với Đổng Tiếu và huynh.

Đổng Tiếu vừa nói vừa cởi hết trang phục của mình. Chàng như một con tầm chui ra khỏi xác. Thiệu Ân cau mày khi thấy hình xăm nửa thân trên của một con rồng bên ngực trái của chàng.

Thấy Thiệu Ân nhìn mình chằm chằm, Đổng Tiếu nói:

- Hê... Đổng Tiếu đâu có phải là nhi nữ mà Dương huynh nhìn dữ vậy? Nhi nữ đang đứng bên cạnh Dương huynh đó.

Thiệu Ân thở ra, quay mặt lại với Á Di. Trong khi đó Đổng Tiếu lội xuống dòng suối, trằm mình, vỗ nước bắn tung tóe.

Á Di làu bàu nói:

- Dương huynh, còn ai đê tiện như gã này không?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời nàng. Trong tâm tưởng của Thiệu Ân hiện rõ hình xăm nửa phần trên của con giao long. Không nghe Thiệu Ân đáp lời, Á Di liếc qua ngay:

Vẻ mặt của Thiệu Ân có những nét suy tư lạ lùng. Đôi uy nhân như thể chìm vào cõi hư vô nào đó.

Á Di hỏi:

- Huynh đang nghĩ gì vậy?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không nghĩ gì cả.

- Huynh có nghe muội nói không?

- Á Di nói gì?

- Đồng Tiểu có phải là một gã đê tiện và trơ tráo không?

Thiệu Ân nhìn qua nàng:

- Nàng nghĩ Đồng Tiểu là kẻ đê tiện và trơ tráo?

Á Di gật đầu:

- Hành động của gã huynh thấy đó.

- Thế tại sao nàng đòi theo Đồng Tiểu. Đáng ra nàng không nên theo y, khi biết y là kẻ đê tiện và trơ tráo.

Á Di im lặng.

Đồng Tiểu từ dưới suối lên tiếng nói:

- Hê... Hai người không xuống tắm mà đứng đó rù rì gì vậy? Nước suối mát lắm. Tắm rất thoải mái.

Thiệu Ân không nhìn lại, mà lên tiếng nói:

- Người cứ tự nhiên.

- Dương huynh không tắm, không cảm thấy khó chịu sao?

- Ta quen rồi.

- Hóa ra giới Bạch đạo Thượng đẳng nhân ở dơ quen rồi phải không?

- Người đừng nói càn rỡ nữa được không?

- Thì Đồng Tiểu nghĩ sao nói vậy thôi.

Đồng Tiểu tăng háng nói tiếp:

- Thục Á Di, cũng không tắm luôn à?

Á Di bặm môi, đỏ mặt. Vô tình nàng quay lại thấy Thiệu Ân liếc nhìn mình. Nàng sượng chín cả người, nhưng vẫn miễn cưỡng nói:

- Á Di không quen tắm chung với nam nhân.

- Nàng với ta có quen với không quen gì nữa. Nàng đã từng vào thư phòng của ta kia mà. Giờ tắm chung thì đúng ý của nàng rồi.

Á Di thở ra. Nàng nhủ thầm trong đầu:

- "Trên đời này sao lại có một gã trơ tráo, mặt dạn mày dày như vậy nhỉ?"

Ý niệm đó trôi qua tâm thức nàng, Á Di nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, muội không thể đứng ở đây được nữa.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Nàng nên chấp nhận sự bực tức khi đã quyết định đi theo với Đồng Tiếu.
- Nhưng hẳn càng lúc càng...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, rồi nói:

- Mọi người không thích đứng ở đây để làm cái đích cho hấn bêu rếu.

Á Di buông tiếng thở ra, chỉ về phía táng cây đại thụ xa xa, nói:

- Huynh và mọi người đến đó đi.

Thiệu Ân lúng túng nói:

- Để Đồng Tiếu ở đây một mình à?... Ta sợ...

Á Di hỏi:

- Huynh sợ gì?
- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Á Di gắt giọng nói:

- Tự Đồng Tiếu chuốc lấy cái khổ cho hấn. Hấn biết Dương huynh chú nhãn đến hấn, bảo hộ cho hấn, nên càng lúc hấn càng làm tới. Huynh hãy để im, mặc hấn, tự khắc hấn sẽ có sự thay đổi trong lối hành xử, kính trọng huynh hơn.

- Thiệu Ân sợ Vô Ảnh Phi Tiên...

- Huynh đừng quá lo lắng cho hấn có được không? Dù sao thì Đồng Tiếu cũng chỉ là Hắc đạo vô sỉ, không đáng để Dương huynh quan tâm.

Đồng Tiếu từ dưới suối nói vọng lên:

- Hê... Hai người nói rù rì gì vậy? Bộ hai người đang bàn thảo với nhau về nhân dạng của Đồng Tiếu à? Á Di, nếu như muốn bàn thảo thì phải chiêm ngưỡng dung mạo, thể pháp của Đồng Tiếu trước đã chứ. Nàng đâu có thấy mà bàn thảo với Dương huynh.

Á Di gắt giọng nói:

- Á Di và Dương huynh không bàn gì đến Đồng huynh cả.
- Ta nghe rõ hai người nói đến ta... Hê... Nàng đừng có bắt chước Dương huynh đó.

Dương huynh ở dơ thì còn có thể chịu nổi còn nàng...

Đồng Tiếu chắc lưỡi:

- Còn nàng... nếu không tắm... không chườm lại biến thành đôi giày của Đồng Tiếu lắm đấy.

Á Di nhìn Thiệu Ân, gắt giọng nói:

- Á Di không thể nghe những lời nhơ nhuốc của Đồng huynh.

Nàng nói rồi nắm tay Thiệu Ân kéo đi về phía táng cây đại thụ. Thiệu Ân hơi miễn cưỡng, nhưng rồi cũng bước theo chân Á Di.

Đồng Tiếu nói:

- Hê... Hai người định bỏ ta ở đây một mình à?

Mặc cho Đồng Tiếu nói, Á Di vẫn lồi Thiệu Ân về phía táng cây đại thụ để không phải nghe những lời của Đồng Tiếu. Hai người đó đi rồi, Đồng Tiếu mới dựa lưng vào một tảng đá, khoan tay trước ngực như thể chờ đợi ai đó.

Đồng Tiếu không phải chờ đợi lâu.

Vô Ảnh Phi Tiên từ sau một hốc đá bước ra. Y tiến đến trước mặt Đồng Tiếu, nhìn chàng 1 lượt, nói:

- Thiệu gia biết mình phải chết chứ?

Đồng Tiếu nhìn Vô Ảnh Phi Tiên. Hàm râu quặp của gã đập vào mắt chàng.

Đồng Tiếu từ tốn nói:

- Tất nhiên Đồng Tiếu biết mình chắc chắn sẽ phải chết rồi. Nhưng trước khi chết thì cần giải quyết những thắc mắc trong đầu mình.

Đồng Tiếu mỉm cười nói tiếp:

- Âu tôn giá biết vì sao Đồng Tiếu chọn dòng suối này để tắm, và nói nhảm nói cuội để đuổi Dương Thiệu Ân và Thục Á Di đi chứ? Chẳng qua Đồng Tiếu chỉ chờ Âu tôn giá đến lấy mạng thôi.

Vô Ảnh Phi Tiên cau mày:

- Thiệu gia chờ Âu mỗ đến lấy mạng à?

- Không chờ thì làm gì ở đây. Bộ tôn giá nghĩ Đồng Tiếu thích tắm trong dòng suối lạnh này lắm à?

- Được, Âu mỗ sẽ chịu theo ý người.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Khoan! Trước khi Âu tôn giá lấy mạng Đồng Tiếu thì hãy cho Đồng Tiếu biết một vài điều.

- Âu mỗ sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của thiếu gia.

Đồng Tiếu gật đầu:

- Tốt! Câu hỏi thứ nhất của Đồng Tiếu là Âu tôn giá hẳn biết Đồng Tiếu là con của thánh cô tiên tử chứ?

Trùng Cương gật đầu:

- Biết...

- Chính vì biết Đồng Tiếu là con của Thánh cô tiên tử nên tôn giá mới gọi Đồng Tiếu là thiếu gia. Điều đó chứng tỏ tôn giá rất trọng mẫu thân.

- Âu mỗ lúc nào cũng trọng Thánh cô tiên tử.

- Còn trọng thất tôn giá còn tự nhận mình là người của Hắc đạo, giới hạ nhân trong con mắt của những Thượng đẳng nhân Bạch đạo.

Âu Trùng Cương im lặng.

Đồng Tiếu nhìn y.

Âu Trùng Cương ve hàm râu quặp. Y buông tiếng thở dài hỏi:

- Thiếu gia còn hỏi gì nữa không?

- Còn.

Đồng Tiểu nhìn thẳng vào mắt Âu Trùng Cương. Chàng nghiêm giọng nói:

- Nếu thật Âu tôn giá còn nghĩ đến Thánh cô tiên tử, hãy trả lời thật cho Đồng Tiểu biết điều này.

- Thiếu gia cứ hỏi, Âu mỗ rất thành thật với thiếu gia.

Đồng Tiểu rít một luồng chân ngươi căng phồng lồng ngực rồi từ tốn nói:

- Âu tôn giá tự ý truy sát Đồng Tiểu hay vì nguyên do nào khác?

Âu Trùng Cương lúng túng. Y miễn cưỡng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương đúng là không có ý truy sát thiếu gia.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đồng Tiểu tin như vậy. Chắc chắn có một nguyên nhân khác biệt tôn giá phải lấy mạng Đồng Tiểu.

Âu Trùng Cương gật đầu.

Đồng Tiểu thở dài rồi nói:

- Âu tôn giá đã bán mình.

Âu Trùng Cương sượng sùng.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Vậy ai phái tôn giá truy sát Đồng Tiểu.

Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương lưỡng lự. Y buông tiếng thở dài, nhìn Đồng Tiểu, rồi từ từ thở ra như thể muốn bộc bạch với chàng qua tiếng thở dài đó. Nhưng tiếng thở ra của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương còn đọng trên cửa miệng thì bất thành linh một ánh chớp bạc lướt vụt qua cổ họ Âu.

Ánh chớp bạc làm Đồng Tiểu lóa mắt. Khi chàng nhìn lại thì Vô Ảnh Phi Tiên vẫn đứng sững trên ghềnh đá nhưng cổ y xuất hiện một đường chỉ máu.

Đồng Tiểu ngật ngưỡng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên tôn giá...

Lời của chàng như đánh động đến thần thức của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, khiến y rùng mình. Liên sau cái rùng mình đó thì thủ cấp của y cũng rơi tòm xuống dòng suối lạnh. Thủ cấp rơi xuống đất mà thân ảnh họ Âu vẫn đứng sững trên ghềnh đá như thể chôn chân xuống đất.

Máu từ cổ y trào ra chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ trang phục, rồi tuông xuống dòng suối lạnh.

Cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương khiến Đồng Tiểu thừ người ra.

Mãi một lúc sau, chàng mới lấy được tinh thần, bước lên bờ vội vã vận lại trang phục.

Chàng nhìn về phía táng cây đại thụ, thấy Thiệu Ân và Thục Á Di vẫn còn đứng đó.

Đồng Tiểu nhìn quanh nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người nào. Sát chiêu của kẻ dẫu mặt đã sát tử Vô Ảnh Phi Tiên quả là có một không hai.

Một thứ sát chiêu mà Đồng Tiếu không thể nào tin được vào mắt mình, cho dù chàng là người chứng kiến.

Đồng Tiếu thét gọi Thiệu Ân:

- Dương huynh... Á Di...

Hai người quay lại bên bờ suối. Thiệu Ân nhìn xác Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, rồi nhìn Đồng Tiếu hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra?

Thiệu Ân chỉ Âu Trùng Cương:

- Y đã bị mất đầu. Ai đã giết Âu Trùng Cương?

- Còn ai vào đây nữa.

Đồng Tiếu nói rồi chỉ xuống suối:

- Đồng Tiếu phiền huynh xuống dưới suối lấy thủ cấp của Vô Ảnh Phi Tiên lên dùm được không?

Thiệu Ân lưỡng lự:

- Sao người lại không đi lấy.

- Việc lớn Đồng Tiếu đã làm. Việc nhỏ là Dương huynh chứ?

Đồng Tiếu nhướng mày.

Thiệu Ân miễn cưỡng bước xuống suối nhặt lấy thủ cấp của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đặt thủ cấp xuống ngay dưới chân xác Âu Trùng Cương, Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu nói:

- Thủ pháp giết người của người quả là lợi hại. Thế mà ta không nhận ra.

Đồng Tiếu kéo Dương Thiệu Ân đến bãi đất gần đó. Chàng chỉ bãi đất, nói:

- Chúng ta cùng hợp lực đào một cái huyệt nhé.

- Sao lại đào huyệt?

- Thì Đồng Tiếu là như vậy đó.

Nói rồi Đồng Tiếu tự tay bới một mộ huyệt cho Âu Trùng Cương.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu bới đất nói:

- Người quái lạ thật.

Đồng Tiếu ngẩng lên nhìn Thiệu Ân:

- Có gì là quái lạ?

- Nếu ta là người, ta không làm chuyện rối hời này.

- Đồng Tiếu thích những chuyện rối hời.

Thiệu Ân thở ra rồi cùng với Đồng Tiếu đào huyệt.

Bới xong một lỗ huyệt đủ để lấp xác Âu Trùng Cương, Đồng Tiếu mới chôn xác họ Âu. Chôn xong, chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Có làm như vậy thì người chết hoan hỷ và sẽ phù hộ cho người sống.

- Ý nghĩ xa vời.

- Nhưng lại rất gần đối với những Hạ đẳng nhân.

Hai người quay lại bên Thục Á Di.

Á Di nhìn Đồng Tiếu.

Thiệu Ân hỏi:

- Người đã dùng sát chiêu gì để lấy mạng Vô Ảnh Phi Tiên.

Đồng Tiếu chỉ vào miệng mình:

- Cổ nhân có câu, ngôn phong có kiếm đao. Chỉ cần Đồng Tiếu nói một hai câu thì Vô Ảnh Phi Tiên tự cắt ngay cái thủ cấp của mình.

Á Di lắc đầu:

- Thật là khó tin.

- Tin hay không tin thì sự thật vẫn hiển nhiên trước mắt Dương huynh và Á Di rồi.

Nói dứt câu, Đồng Tiếu buông tiếng thở dài:

Á Di quan sát chân diện chàng, từ tốn hỏi:

- Đồng huynh đã nói cái gì... mà khiến cho Âu Trùng Cương phải tự cắt đầu mình, huynh khỏi phải ra tay?

- Nói gì à?

Á Di gật đầu.

Thiệu Ân nhìn chàng:

- Người đã nói gì?

Đồng Tiếu ve cằm:

- Hai người muốn nghe không?

Thiệu Ân nhìn qua Á Di. Y khẽ lắc đầu.

Nhìn lại Đồng Tiếu, y nói:

- Thôi được rồi, người không cần phải giải trình, ta không muốn nghe đâu.

Đồng Tiếu nhìn lại Á Di:

- Còn Á Di.

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu:

- Á Di cũng không muốn nghe.

Đồng Tiếu mỉm cười, từ tốn nói:

- Thế mới tốt, những kẻ ngoại cuộc thì không nên tò mò nghe chuyện của người khác.

Thiệu Ân nói:

- Ta không phải là kẻ ngoại cuộc.

Đồng Tiếu quay sang nhìn Thiệu Ân, gượng cười nói:

- Hai người đã bỏ rơi Đồng Tiếu.

Nói rồi Đồng Tiếu chấp tay sau lưng, thả bước đi. Thiệu Ân kịp nghe tiếng thở dài của chàng.

Y vội vã bước theo Đồng Tiếu, gọi:

- Đồng Tiếu...

Quay đầu nhìn lại Thiệu Ân, Đồng Tiếu hỏi:

- Huynh muốn nói gì?
- Ta bỏ đi như thế là có lỗi với người.
- Huynh không có lỗi gì đâu.
- Ta đã để người một mình đối mặt với Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đồng Tiếu gật đầu.

Thiệu Ân hỏi:

- Người biết Vô Ảnh Phi Tiên sẽ tìm đến giết người à?
- Thì y đã có ý truy sát Đồng Tiếu cơ mà.
- Người thật là khó hiểu.
- Có những chuyện còn khó hiểu hơn nữa.

Thiệu Ân chau mày hỏi:

- Ví như nửa hình xâm phần đầu của thiên long trên ngực trái của người.
- Hình xâm đó à? Ngay từ nhỏ Đồng Tiếu đã có rồi. Có lẽ mẫu thân hay phụ thân xâm cho Đồng Tiếu, gợi ý sau này Đồng Tiếu sẽ là rồng, hay là võ lâm minh chủ đó.

Thiệu Ân nhíu mày nhìn Đồng Tiếu:

- Ta cũng có những thắc mắc tò mò về hình xâm đó.
- Vậy ư? Nó có gì khiến Dương huynh thắc mắc nào?
- Sao lại chỉ xâm có nửa con rồng. Lại chỉ có phần đầu mà thôi.
- Có gì mà thắc mắc... long ẩn, long hiện đấy mà. Hoặc ngực của Đồng Tiếu không đủ chỗ để xâm cả một con long.
- Ai cũng có thể nói được như người. Thế người có nghĩ rằng còn nửa phần đuôi của con rồng ở đâu không?

Đồng Tiếu nhíu mày:

- Ở... nửa phần đuôi à...

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Nửa phần đuôi rồng... có lẽ mẫu thân hay phụ thân quên xâm mất rồi. Hoặc có tồn tại đâu đó trong ký ức của Đồng Tiếu.

Chàng nhìn Thiệu Ân, hóm hỉnh cười, nói:

- Nếu như huynh thắc mắc nửa phần đuôi đó ở đâu thì thử đi tìm dùm Đồng Tiếu xem. Chắc nó tồn tại đâu đó trong cuộc đời này.

- Ta không nghĩ như người. Nếu nửa phần đuôi của con rồng chỉ có trong ký ức thì nó vĩnh viễn không tồn tại trong cõi đời này... Vĩnh viễn không tồn tại.

Giọng nói của Thiệu Ân vừa khe khắt vừa lạnh lùng khiến Đồng Tiếu phải sững sốt, buột miệng hỏi:

- Dương huynh sao vậy?

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta không có gì cả.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Giờ thì chúng ta sẽ đi đâu.
- Đến nơi cần phải đến... cũng không xa nơi này đâu.

-- o O o --

Hồi 16

Cuồng Phong Dị Nộ

Đ

ồng Tiểu bước đến trước cửa tòa thạch lâu bằng đá với màu đen hắc ám.

Một tiếng quạ kêu cất lên khi Đồng Tiểu vừa ôm quyền toan lên tiếng. Tiếng quạ kêu buộc chàng phải đảo mắt nhìn quanh, rồi quay lại nhìn sau lưng mình.

Thiệu Ân và Á Di vẫn đứng sau lưng chàng.

Đồng Tiểu quay lại:

- Hai người không sợ chứ?

Thiệu Ân nói:

- Chẳng có gì để sợ cả. Ngọc diện tử sát không biết sợ.

- Dương huynh biết đây là tòa lâu gì không?

- Hắc lâu.

- Hắc lâu... tòa lâu của một hắc đạo ma nhân đã từng là sát nhân vương đó. Huynh không sợ à?

- Ta thích có một đối thủ như người nói.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Trước đây có thể Mục Nhân Sử Khiển là đối thủ của Dương huynh... Nhưng bây giờ thì không rồi.

- Tại sao bây giờ lão không phải là đối thủ của ta.

- Võ công đã bị phế bỏ thì đâu còn là cao thủ hắc đạo để giao thủ với Dương huynh. Nói như thế để Dương huynh biết, đừng có giở thói... ơ... đừng có thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, giở sát chiêu giết lão làm gì. Huynh hiểu ý Đồng Tiểu nói chứ?

Đồng Tiểu nhìn lại Hắc lâu, ôm quyền lớn tiếng nói:

- Mục tiền bối, có Đồng Tiểu, hậu nhân của Thánh cô tiên tử đến tham kiến người.

Ô cửa tò vò dịch mở, một bộ mặt xương xẩu nhô ra:

- Người nói người là người của Thánh cô tiên tử à?

- Nếu không phải là hậu nhân của Thánh cô tiên tử thì văn bối đâu tìm đến đây.

- Lời nói của tiểu tử có gì chứng minh không?

- Tất nhiên là có rồi.

Đồng Tiểu cầm lấy sợi dây có mặt ngọc thạch chìa đến trước mặt Mục Nhân Sử Khiển:

- Tiền bối nhận ra sợi dây có mặt ngọc thạch này chứ.

Ngay lập tức thạch môn dịch chuyển. Đồng Tiểu dậm bước qua thạch môn thì Thiệu Ân cản lại:

- Ta đi với người.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh lo cho tiểu đệ à?
- Ta không muốn để người một mình nữa.
- Đây là hắc lâu, tòa lâu này của một cao nhân Hắc đạo.
- Người Hắc đạo cũng có thể giết người.
- Thịnh tâm của Dương huynh lo lắng cho Đồng Tiểu khiến Đồng Tiểu xúc động quá.

Không biết Mục Nhân Sử Khiển có đồng ý cho Dương huynh vào không?

- Lão không thể cản được khi ta đã muốn.
- Được, để Đồng Tiểu hỏi lão xem.

Đồng Tiểu lớn tiếng nói:

- Sử tiên bối, Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân muốn cùng vãn bối vào tham kiến tiền bối.

Mục Nhân Sử Khiển rống lên:

- Không... Không... lão phu chỉ tiếp một mình người thôi. Không ai được vào đây cả.

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh nghe lão tiền bối hét rồi chứ?

Thiệu Ân bước đến ngang với Đồng Tiểu:

- Lão cản Dương mỗ được không?

Lời còn đọng trên miệng Thiệu Ân thì thạch môn từ từ dịch chuyển toan đóng lại.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Sử tiên bối khoan đóng cửa.

Thạch môn ngừng dịch chuyển.

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Lão tiền bối đã không muốn tiếp Dương huynh thì Dương huynh cũng đừng ép người ta.

Nếu biết kính bá nhân một bước thì bá nhân sẽ nhường lại Dương huynh một trượng.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Huynh không nên để Thục Á Di ở đây một mình. Nữ nhân dần bước vào chốn giang hồ bụi bặm, chẳng tốt chút nào.

Nói rồi Đồng Tiểu đi thẳng đến Thạch môn. Chàng hơi chần chừ một chút rồi bước vào Hắc lâu. Thạch môn đóng ngay lại khi Đồng Tiểu bước vào trong.

Thiệu Ân đứng bên ngoài Hắc lâu mà cảm thấy bồn chồn, bất an.

Á Di bước đến bên y:

- Dương huynh lo cho hấn à?
- Một mình Đồng Tiểu đi vào Hắc lâu, ta không yên lòng.
- Cớ gì huynh lại lo lắng cho hấn. Nếu hấn tự đi tìm cái chết thì tự lo cho bản thân mình.

Thiệu Ân nhìn Á Di:

- Nàng đừng nói với ta những lời như vậy.

Giọng nói của Thiệu Ân có vẻ nhạt nhẽo, khiến cho Thục Á Di không khỏi sững sùng. Nàng im lặng khoanh tay trước ngực.

Thiệu Ân không màng đến vẻ mặt sững sùng của Thục Á Di, nhìn về phía Thạch môn Hắc lâu với vẻ bồn chồn lo lắng chờ đợi.

Hai tai Thiệu Ân chợt giật nhẹ một cái. Y từ từ quay mặt nhìn lại sau lưng mình như thể vừa phát hiện điều gì đó. Đôi thần nhãn của Thiệu Ân rơi vào bóng tối, nơi có cây nhân thọ khổng lồ.

Y trầm giọng nói:

- Các hạ sao lại ẩn núp nơi đó làm gì? Hãy bước ra đây.

Từ trên táng cây nhân thọ khổng lồ, một người vận bạch y, che mặt cũng bằng vuông lụa trắng, với kinh thuật tựa như cánh én, lướt đến bên Thiệu Ân.

Hai đạo phách không chưởng do bạch y nhân phát tán chia làm hai đường thượng và hạ công thẳng đến Thiệu Ân. Đối phương bất ngờ tập kích, nhưng Thiệu Ân vẫn không một chút nao núng, hay dè chừng, mà dựng song thủ đỡ thẳng lấy hai đạo phách không chưởng của bạch y nhân.

Chưởng đối chưởng tạo ra một thứ âm thanh như sấm động ngay trước tòa Hắc lâu.

- Âm...

Đón thẳng một chưởng của bạch y nhân, Thiệu Ân không hề tỏ ra yếu thế mà ngược lại còn hơn hẳn đối phương nhiều bậc. Y chỉ hơi thối về sau nửa bộ, trong khi bạch y nhân phải bật ngược trở lại. Nhưng bằng một thế "Hoài Long Hoán Bộ", bạch y nhân lộn một vòng. Hai đạo ám tiễn thoát ra từ hai ống tay áo của bạch y nhân, bắn xẹt đến tâm tinh của Thiệu Ân.

Thiệu Ân gắt giọng nói:

- Người chưa phải là đối thủ của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Vừa nói Thiệu Ân vừa phóng hai đạo chỉ khí phá công hai chiếc ám tiễn của đối phương.

- Chát... Chát...

Hai chiếc ám tiễn cắm vào hai đạo chỉ khí của Thiệu Ân bị bắn ngược trở lại bạch y nhân. Bạch y nhân không dám bắt lại hai chiếc ám tiễn đó, như thể y đã biết đối phương của mình không phải tầm thường. Bạch y nhân lạng người, bằng một bộ pháp thần kỳ né tránh hai đạo ám tiễn do mình phóng ra.

Vừa tránh được hai đạo ám tiễn của Thiệu Ân, bạch y nhân đảo bộ toan thoát đi.

Thiệu Ân đoán ngay được ý của đối phương, liền thi triển kinh công kỳ tuyệt băng qua đầu của bạch y nhân, án ngữ chặn đường y. Thiệu Ân giang rộng hai tay chắn ngang đường tẩu thoát của bạch y nhân, gằn giọng nói:

- Người là ai?

Bạch y nhân đứng thừ ra rọi đôi mắt hần hộc vào Thiệu Ân.

Thiệu Ân lập lại lần nữa:

- Người là ai?

Đến lúc này bạch y nhân mới lên tiếng:

- Người không cần biết.

- Người có thể dùng chiếc khăn lụa mỏng manh đó mà che được mắt của bốn thiếu gia sao. Bốn thiếu gia sẽ lột chiếc khăn lụa để xem người là ai.

Thiệu Ân vừa nói vừa lắc vai lướt đến. Y vỗ thẳng một trảo vào mặt bạch y nhân.

Chớp thấy trảo công của Thiệu Ân, bạch y nhân bèn sà bộ né tránh.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Người tiêu rồi.

Cùng với lời nói đó, Thiệu Ân bất ngờ chuyển trảo qua chưởng phật ngang qua ngực bạch y nhân.

Bạch y nhân hốt hoảng thối lùi nửa bộ. Y chưa kịp trụ chân thì nhận ngay một cước của Thiệu Ân vào vùng thượng đặng.

- Bình.

Hứng trọn một cước của Dương Thiệu Ân, bạch y nhân bắn ngược về sau những bốn trượng, ngã xuống đất.

Thiệu Ân lắc đầu.

Bạch y nhân bất ngờ đứng phắt dậy, dựng chưởng vô tới Thiệu Ân bất kể đến sự an nguy của mình. Sự cứng rắn và quyết liệt của bạch y nhân khiến Thiệu Ân thoát lúng túng, nhưng rồi cũng dễ dàng né tránh chưởng kinh của đối phương.

Thiệu Ân nói:

- Người muốn chết.

Cùng với lời nói đó một ánh chớp bạc sáng ngời vụt thoát ra ngay trên hữu thủ của Dương Thiệu Ân. Ánh chớp bạc chẳng khác nào một lưỡi tầm sét cắt tiện đôi tay của bạch y nhân ra khỏi thể pháp y.

Bạch y nhân loạng choạng tháo lui kéo theo hai vòi máu rươi đỏ thắm mặt đất.

Thiệu Ân dịch bước đến hai bộ, trảo công nhanh như cắt vươn ra trộp lấy chiếc khăn lụa che mặt của bạch y nhân. Chân diện của Đồng Chư lộ lộ đập vào mắt Thiệu Ân.

Thiệu Ân cau mày:

- Là lão à?

Sắc diện của Đồng Chư tái nhợt, tái nhợt. Mồ hôi rịn ra khắp người lão. Lão nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt.

Thiệu Ân hỏi:

- Sao lão có thể thoát khỏi Quỷ cốc Mộc Nhai.

Đồng Chư rít giọng nói với Thiệu Ân:

- Ngọc diện tử sát, ta tiếc không giết được người. Nhưng nếu người gặp Đồng Tiểu thì hãy nói với gã... gã hãy tự kết liễu mình đi. Đồng Tiểu phải chết.

Nói dứt câu Đồng Chư dậm mạnh hai chân, thể pháp như cánh chim én lao thẳng vào vách Hắc lâu.

- Bốp...

Đầu của lão Đồng vỡ toang. Lão rơi xuống đất chẳng khác nào một trái chín bị rụng khỏi cành.

Thiệu Ân toan bước đến bên xác Đồng Chư thì Thạch môn mở ra. Đồng Tiểu từ trong Hắc lâu, khoan thai bước ra ngoài. Chàng vừa bước ra vừa nói:

- Chúng ta sẽ lại đi tiếp thôi.

Bất chợt Đồng Tiểu đứng lại, chàng sửng sờ khi thấy hiện trạng trước mắt. Chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Có chuyện gì vậy? Có người hành thích Dương huynh à?

Á Di lên tiếng:

- Một lão già tự đi tìm cái chết.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Người không nên biết lão già đó là ai thì hay hơn.

Đồng Tiểu chau mày, tiến về phía thi thể của Đồng Chư.

Thiệu Ân gọi giật lại:

- Đồng Tiểu, ta nghĩ người không nên biết người này.

Lời của Thiệu Ân càng khiến Đồng Tiểu thêm tò mò. Chàng bước nhanh đến bên thi thể của lão Đồng. Chân diện đau đớn với những nét khổ sở của Đồng Chư đập vào mắt Đồng Tiểu. Hai vai cụt lẳng chẳng còn tay của lão khiến Đồng Tiểu mất cả thần thức, đứng lạng người. Mãi một lúc, chàng mới có thể nói được:

- Đồng thúc phụ... Đồng thúc phụ.

Đồng Tiểu quỳ sụp xuống bên xác Đồng Chư. Chàng ôm cứng lấy cả thi thể còn chút hơi ấm của lão:

- Đồng thúc phụ, sao lại thế này? Thúc phụ, sao thúc phụ lại chết thảm như thế này? Ai đã giết thúc phụ? Tại sao thúc phụ phải chết đau đớn quá vậy?

Nỗi đau càng lúc càng dâng tràn lên che mất cả thần thức lẫn suy tư của Đồng Tiểu. Chàng ngẩng mặt lên gào lớn:

- Trời ơi...

Tiếng hét của chàng lồng lộng như muốn xé toạt cả màn đêm yên tĩnh và rờn rợn của tòa Hắc lâu. Tiếng hét của Đồng Tiểu đập vào tai của Thiệu Ân lẫn Thạch Á Di khiến hai người phải giật mình thót ruột.

Đồng Tiểu đứng lên từ từ nhìn lại Thiệu Ân:

- Người...

Thiệu Ân bặm môi thở ra nhìn Đồng Tiểu.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Ta không có ý giết lão.

- Chính người đã xuống tay giết thúc phụ của ta.

- Ta đã chặt hai tay của lão, nhưng ta không có ý giết lão Đồng của người đâu.

Mặc cho Thiệu Ân phân bua, giải bày, cơn cuồng nộ của Đồng Tiếu vẫn cứ sôi sùng sục trong kinh mạch chàng. Hai mắt Đồng Tiếu đỏ au, thậm chí hình như khói muốn tỏa ra bởi cơn cuồng nộ dữ dội trong tâm thức chàng. Đồng Tiếu gào lên:

- Thiệu Ân, Đồng Tiếu này không lấy mạng người tể cho thúc phụ thì sao có thể sống được trên cõi đời này.

Đồng Tiếu vừa hét vừa lao thẳng đến Dương Thiệu Ân bất kể bản thân chàng không phải là đối thủ của y. Trước sự cuồng nộ điên loạn của Đồng Tiếu, Thiệu Ân chỉ biết né tránh những chiêu thức loạn xạ chẳng ra chiêu ra thức của Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu tấn công không ngừng, hết chưởng, rồi quyền, hết quyền đến cước, thậm chí nhảy xổ vào Thiệu Ân, nhưng tuyệt nhiên chẳng thể nào chạm được vào chéo áo của đối phương.

Khi thấy Đồng Tiếu xuất thủ, lúc đầu Thiệu Ân còn lo lắng và hồi hộp, nhưng lần hồi nhận ra đối phương chẳng có chút chiêu công nào. Thậm chí như một kẻ đánh bừa, chỉ biết đánh mà chẳng hề biết vận chuyển nội lực.

Dương Thiệu Ân vươn trảo thộp lấy hổ khẩu của Đồng Tiếu.

Sắc diện Đồng Tiếu tái nhợt tái nhợt, thở hồng hộc, với mồ hôi tuông ướt đầm mặt, nhưng vẫn toát ra sức mạnh hùng hực của sự căm hờn. Đồng Tiếu rít giọng nói:

- Ta không giết người không là người.

Lời vừa dứt trên môi Đồng Tiếu thì Thiệu Ân tát ngay một cái thật mạnh vào mặt Đồng Tiếu.

- Bốp.

Lãnh trọn một cái tát của Dương Thiệu Ân, mắt Đồng Tiếu nẩy đom đóm, thậm chí mũi cũng chảy máu.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Người đừng nói càn. Bốn thiếu gia muốn giết người lúc nào cũng được. Lấy mạng người ta nghĩ còn dễ hơn trở bàn tay. Muốn lấy mạng người đâu phải dễ, mà phải tự lượng vào sức của mình.

Á Di lên tiếng:

- Dương huynh hãy để Đồng Tiếu cho Á Di.

Thiệu Ân găm mặt lên như hổ dữ trong cơn cuồng nộ:

- Im...

Sự phẫn nộ bất ngờ của Thiệu Ân khiến Á Di sượng sùng đứng thừ ra với vẻ mặt đờ bưng.

Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiếu:

- Người còn muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân này không.

- Đồng Tiếu thề sẽ giết người.

- Bốp...

Nhận thêm một cái tát thẳng tay của Dương Thiệu Ân, Đổng Tiếu té ngã ra sau. Chàng ngồi thừ ra dưới mặt đất chẳng thể nào gượng dậy nổi. Mặc dù không gượng đứng lên nổi, nhưng Đổng Tiếu vẫn không mất đi sắc nét phần nộ đầy sát khí trên gương mặt mình.

Đổng Tiếu gằn giọng nói:

- Người giết thúc phụ của ta.

Thiệu Ân hừ nhạt rồi nói:

- Đúng! Ta giết thúc phụ của người. Nhưng người muốn giết ta trả thù thì phải tự lượng sức mình chứ. Bản thân người như vậy đâu phải là đối thủ của Dương Thiệu Ân này. Muốn giết ta, người phải khổ công rèn luyện võ công, nhưng e rằng kiếp này người chẳng có cơ hội thực hiện được điều đó, ngược lại chỉ có Thiệu Ân giết người mà thôi.

Thở ra như muốn trút những u uẩn trong lòng mình, Dương Thiệu Ân nói tiếp:

- Người nên giữ thân phận mình trước khi quá muộn để nhận ra thân phận hạ nhân thấp hèn của mình.

Thiệu Ân noi rồi vung tay một cái. Từ ống tay áo Thiệu Ân, một món ám tiễn hình sao, cắt ra nhanh tựa ánh tinh xa ghim thẳng vào búi tóc của Đổng Tiếu.

- Phụng...

Thiệu Ân nói:

- Ta cảnh cáo người... nếu lần sau người còn ngông cuồng, bất kể đến bản thân vô dụng và thấp kém của mình thì chiếc ám tiễn tinh sa sẽ xuyên thẳng vào tam tinh người.

Hai cánh mũi và hai hàm răng của Đổng Tiếu nghiến chặt lại như thể nén lại, nuốt từng lời của Thiệu Ân vào trong tâm tưởng mình, đang biến nó thành ngọn lửa căm hờn.

Thiệu Ân thả bước đến bên Đổng Tiếu.

Y chìa tay đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Ta kéo người đứng lên.

Đổng Tiếu gượng cười giả lả nói:

- Dương huynh kéo Đổng Tiếu đứng lên à?

- Hay người tự đứng lên một mình.

- Tất nhiên Đổng Tiếu rất cần sự giúp đỡ của Dương huynh.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa nhóm người lên, tay từ từ đưa đến trước. Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Bất thành linh Đổng Tiếu chồm tới, ôm ghì lấy chân Thiệu Ân.

Vừa ôm chân Thiệu Ân, Đổng Tiếu vừa áp miệng mình vào bắp vế của y ngoạm chặt.

Thiệu Ân rống lên một tiếng:

- A...

Cùng với tiếng rống đó, Thiệu Ân vỗ chưởng xuống lưng Đổng Tiếu.

- Bình...

Nhận trọn một chưởng của Thiệu Ân, Đổng Tiếu nằm duỗi dài ngay xuống đất như một cái xác không hồn. Thiệu Ân ôm lấy bắp đùi rút lên:

- Người dám cắn ta... Tên hạ nhân thú tha này.

Vừa nói Thiệu Ân vừa toan vỗ tiếp một chưởng vào ót Đổng Tiếu, nhưng chợt dừng lại. Đổng Tiếu chỏi tay từ từ ngồi lên, hai bên khóe miệng xuất hiện hai vết máu đỏ ửng.

Sắc mặt tái nhợt tái nhợt như người sắp chết, nhưng uy nhân vẫn toát ra sắc thần hùng hực.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu. Hai người đối nhãn nhìn nhau, nhưng lần này kẻ phải rợn người gai cột sống chính là Thiệu Ân.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Người còn trò nào hạ lưu hơn nữa không?
- Người có đau lắm không?
- Người như con chó điên cắn bừa. Nếu ta không nghĩ đến chút tình đối với người thì người đã tán mạng rồi.

- Thế tại sao người không xuống tay lấy mạng ta đi.
- Người đừng nghĩ đang mang trọng trách của nghĩa phụ là ta không giết người. Thật ra ta có quyền lấy mạng người bất cứ lúc nào và nghĩa phụ sẽ không quở trách ta đâu.

Hừ lạnh một tiếng, Thiệu Ân nói:

- Đổng Tiếu, người có hận ta thì cũng phải trui rèn bản lĩnh võ công của mình như một đại cao thủ đỉnh thiên lập địa, rồi cùng ta giao thủ một trận sinh tử. Chứ có đâu lại dụng đến trò hạ lưu như chó cắn càn vậy.

- Ta đánh không lại người, thì ta cắn người. Dù sao Đổng Tiếu cũng để lại cho người một cái dấu, tổng tiền thúc phụ của ta.

Đổng Tiếu từ từ đứng lên. Chàng nhìn Thiệu Ân, nói:

- Người muốn ra tay giết ta ư?... Xin mời cứ tự nhiên.
- Chưa đến lúc người phải chết. Người nên nhớ, ngoài lão Đổng thúc phụ của người thì còn nhiều người khác đang ngóng chờ người đó. Họ sẽ còn chết thê thảm hơn, một khi người không thực hiện được sứ mạng nghĩa phụ giao cho người.

Đổng Tiếu bóp hai bàn tay lại, tạo ra những âm thanh canh cách. Âm thanh đó đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân khiến y phải cau mày nói:

- Muốn trả thù hãy trả thù như một anh hùng hảo hán.

Nói dứt lời, y quay bước trở lại bên Thục Á Di.

Đổng Tiếu cắn răng vào môi dưới đến tóe máu. Chàng nhìn Thiệu Ân và Á Di như muốn nuốt trọn vào hai con người của mình rồi mới bỏ đi đến bên xác của Đổng Chư.

Đổng Tiếu quỳ xuống bên xác lão, khẩn nhỏ:

- Đổng thúc phụ! Hãy đi đi... hiền điệt sẽ tiếp nhận cái chết của thúc phụ như ngọn bão lửa hung đúc mình đi tiếp con đường phải đi. Đi đến cùng, và có thể đi bằng máu bằng thịt.

-- o O o --

Hồi 17

Hành Xử Bí Ẩn

Ngồi trong Lưu gia tửu điểm, Đổng Tiếu nhìn qua bên Nam sơn tửu gia. Bên đó thật nhộn nhịp với không khí phát chấn khuynh náo.

Kể từ lúc rời Hắc lâu đến Hàng Châu, chàng không hề thốt nửa lời với Thiệu Ân và Á Di. Đổng Tiếu gần như cắt rời với hai người đó bằng sự im lặng lạnh lùng của mình.

Đổng Tiếu đứng lên gọi gã điếm chủ.

Gã điếm chủ hồi hả bước đến:

- Công tử có điều chi chỉ giáo cho tiểu nhân.

- Vãn bối nào dám chỉ giáo điếm chủ, mà chỉ mạn phép hỏi người tổ chức buổi phát chấn bên Nam Sơn tửu gia là ai vậy?

Gã điếm chủ khúm núm nói:

- Dạ... công tử chắc ở xa mới đến.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng rồi, tại hạ từ xa đến.

Gã rặn một nụ cười sởi lởi rồi nói:

- Cuộc phát chấn bên Nam Sơn tửu gia là Lưu Tuyết Liên tiểu thư ạ. Cứ đúng ngày rằm là tiểu thư mở cuộc phát chấn ở đây.

- Lưu tiểu thư là người rộng lượng như vậy à? Hẳn tiểu thư là một thiên kim lá ngọc cành vàng.

- Ở Hàng Châu ai cũng biết Lưu tiểu thư. Nhất là những kẻ thất cơ lỡ vận.

Đổng Tiếu đứng lên ôm quyền nói:

- Đa tạ điếm chủ đã chỉ giáo.

- Không có chi... không có chi...

Gã điếm chủ đi vào trong. Đổng Tiếu toan bỏ đi thì Thiệu Ân gọi lại:

- Người đi đâu?

Đổng Tiếu nhún vai:

- Đổng Tiếu này biết... người không cần phải phô trương. Ta cũng không bỏ trốn đâu mà người sợ. Trong tay giới Bạch đạo các người còn giữ những vị đại thúc của ta mà.

Đổng Tiếu rời Lưu gia tửu điểm đi thẳng qua bên kia đường. Thiệu Ân miễn cưỡng bước theo chàng. Hai người vừa nhập vào dòng người đông đúc đứng trước cửa Nam Sơn tửu gia thì một gã đồng tử len vào giữa hai người.

Gã đồng tử len vào hai người, rồi lại len nhanh vào đám đông mất dạng.

Thiệu Ân như thể có linh cảm điều gì đó vừa xảy ra, vội đặt tay vào thắt lưng mình. Y phát hiện chiếc hầu bao ngân lượng đã không cánh mà bay từ bao giờ.

Thiệu Ân buột miệng nói:

- Y...

Tiếng thốt của Thiệu Ân buộc Đồng Tiếu nhìn sang:

- Người nói cái gì vậy?

- Ta bị kẻ gian lấy mất hầu bao rồi.

Đồng Tiếu nhướng mày:

- Thế ư? Kẻ gian nào đó cũng biết nhìn người đó.

Thiệu Ân chau mày nhìn Đồng Tiếu.

Y suy nghĩ rồi nói:

- Đích thị là tên tiểu tử vừa mới chạm vào ta.

- Ở Hàng Châu này tiểu tử nhiều lắm, người đừng tìm kiếm mắc công.

Đồng Tiếu nói rồi len qua đám đông. Thiệu Ân buông tiếng thở dài đi theo chàng. Hai người đến được cửa tòa Nam Sơn tửu gia gặp hai gã gia nô lực lưỡng chặn đường.

Một gã nói:

- Nhị vị công tử cần phát chẩn thì hãy xếp hàng chờ đến lượt mình.

Đồng Tiếu nói:

- Vị đại ca đây cần phát chẩn chứ tại hạ thì không.

Chàng vừa nói vừa lấy xấp ngân phiếu hai trăm lạng kim lượng ra.

Đồng Tiếu vừa phe phẩy xấp ngân phiếu vừa nói:

- Bốn thiếu gia muốn vào gặp Lưu tiểu thư.

Vừa nói Đồng Tiếu vừa nhìn qua vai hai gã gia nô. Chàng chau mày sững sờ khi thấy một thiếu nữ với nhan sắc cực kỳ xinh đẹp đập vào mắt mình.

Trong bộ bạch y, trông nàng chẳng khác nào một tiên nữ giáng trần.

Đồng Tiếu reo lên:

- Hê... Lưu tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa lách qua hai gã gia nô đi thẳng vào tòa Nam Sơn tửu điếm.

Thiệu Ân cũng bước theo Đồng Tiếu vào trong. Hai người đi thẳng một mạch đến trước mặt Lưu Tuyết Liên.

Đồng Tiếu mỉm cười ôm quyền nói:

- Tại hạ là Đồng Tiếu, được biết tiểu thư là người rộng lượng, thường hay phát chẩn cứu tế những người thất cơ lỡ vận nên tìm đến gặp tiểu thư.

Lưu Tuyết Liên nhìn chàng, từ tốn nói:

- Việc làm của Tuyết Liên là việc nhỏ, không đáng để công tử quan tâm

- Tiểu thư nói vậy chứ, người ta chỉ bo bo giữ của, khó ai có được tấm lòng bao dung quảng đại như tiểu thư

Đồng Tiếu chỉ qua Thiệu Ân:

- Vị đại gia này đây là bậc Thượng đẳng nhân, kim lượng biết bao nhiêu mà kể. Nên có ý thỉnh nhờ tại hạ dẫn qua để trao cho tiểu thư chút kim lượng đặng cầu phúc.

Tuyết Liên nhìn qua Thiệu Ân:

- Công tử có lòng như thế, Tuyết Liên thay mặt mọi người tiếp nhận lòng thành của công tử.

Thiệu Ân bối rối:

- Ở...

Đồng Tiếu nói:

- Dương huynh sao lại đứng ngẩn ra như vậy. Huynh nói qua đây để đóng góp với Lưu tiểu thư mà. Hay huynh lại tiếc kim lượng.

- Ta...

Đồng Tiếu chắc lưỡi:

- Thế mà cũng nói mình là bậc quảng đại, rộng lượng.

Đồng Tiếu nhìn lại Lưu Tuyết Liên:

- Tiểu thư, đừng nói với y nữa. Tại hạ biết rồi, y không muốn làm chuyện đại hỷ, công đức này đâu. Phàm những công tử mặt hoa da phấn, thượng đẳng nhân thì bủn xỉn như vậy đó.

Nghe Đồng Tiếu nói, sắc diện của Thiệu Ân đỏ rần. Y những tưởng như là có một gáo nước sôi tạt vào mặt mình.

Tuyết Liên nói:

- Dương công tử đây có tấm lòng là tốt rồi.

Đồng Tiếu mỉm cười:

- Tiểu thư nói rất đúng. Dương huynh của tại hạ có tấm lòng nhưng lại chẳng muốn mất kim lượng.

Chàng lấy xấp ngân phiếu của Phi Yến thiên trang đặt lên bàn:

- Tại hạ thay Dương huynh gửi tiểu thư số ngân phiếu hai trăm lượng, mong tiểu thư giúp dùm cho tại hạ.

- Công tử muốn Tuyết Liên giúp gì.

- Phát chẩn cầu siêu dùm cho tại hạ. Tại hạ dùng hai trăm lượng này để phát chẩn tạo đại phúc cầu siêu cho vong hồn của Đồng thúc phụ vừa bị người ta tống tiễn qua cõi hư vô. Mong tiểu thư nhận lấy.

Tuyết Liên nhìn sững Đồng Tiếu:

- Công tử trao những hai trăm lượng.

- Số ngân lượng chẳng đáng đâu. Tại hạ chỉ có hai trăm lượng nhưng còn huynh đây thì có cả kho tàng, nhưng...

Thiệu Ân bậm môi, muốn nói nhưng lại không nói được.

Tuyết Liên nhu nhã nói:

- Công tử, Tuyết Liên xin nhận số ngân lượng này để phát chẩn cho mọi người.

- Đa tạ tiểu thư.

- Nếu công tử có thời gian thư thả, Tuyết Liên thỉnh công tử đến Đào hoa viên, để Tuyết Liên có dịp bồi tiếp.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Tại hạ rất sẵn lòng, nhưng lúc này chưa tiện. Khi nào rảnh tại hạ sẽ đến thăm tiểu thư. Cáo từ.

Đồng Tiểu mỉm cười với nàng rồi quay bước đi trở ra. Thiệu Ân buộc phải theo chân Đồng Tiểu.

Hai người quay trở lại Lưu gia tửu điểm. Vừa ngồi xuống bàn Thiệu Ân từ từ nói:

- Người biết ta đã bị mất hầu bao, còn nói ta hùn hạp phát chẩn để làm gì chứ.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Thế người có thấy Tuyết Liên là trang giai nhân tuyệt sắc không?

Thiệu Ân im lặng.

Đồng Tiểu nói:

- Im lặng là thừa nhận. Làm gì người không nhận ra Lưu Tuyết Liên là trang giai nhân tuyệt sắc, sắc nước hương trời.

Quệt mũi Đồng Tiểu nói tiếp:

- Lưu tiểu thư vừa đẹp, vừa độ lượng bao dung, lại có ngôn phong đức hạnh. Đúng là một trang mỹ nữ vẹn toàn với bốn chữ công dung ngôn hạnh.

Phàm những nữ nhân như Lưu tiểu thư thì bất cứ nam nhân nào cũng phải tơ tưởng đến.

Đồng Tiểu niễn mặt nhìn Thiệu Ân:

- Người là một trang nam tử, vừa đẹp vừa có võ công, ta muốn người có cơ hội đến với nàng đó.

- Tại sao là ta mà không là người.

- Hê... Ta có lòng tốt với người mà.

Á Di nhìn Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn qua Á Di.

- Thục cô nương cũng nên giúp Dương Thiệu Ân nhé.

Á Di nhìn qua Thiệu Ân. Nụ cười mỉm hiện lên môi Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu gọi gã điếm chủ.

Gã điếm chủ vội vã bước đến:

- Công tử cần sai tiểu nhân à?

- Tất nhiên cần tới điếm chủ rồi.

Chàng chỉ bàn thức ăn và hảo tửu:

- Điếm chủ tính đi, bao nhiêu tất cả.

- Dạ tính hết à?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Phân nửa ta tính, phân nửa của Dương công tử và Thục cô nương đây thì để hai người tự lo liệu.

Thiệu Ân cau mày:

- Đồng Tiếu, người biết mà...
- Dương huynh nói Đồng Tiếu biết gì?
- Hầu bao của ta đã bị người ta lấy rồi.

Đồng Tiếu nhướng mày:

- Chuyện đó thì ai biết được huynh có mất hay không. Còn kim lượng của Đồng Tiếu là kim lượng của giới hắc đạo, nó như nhuốc lăm, không thể trả cho Dương huynh được. Hê... Ngồi bên huynh còn có thiên kim tiểu thư của Phi Yến Thiên trang mà.

Á Di đỏ mặt.

- Á Di... Á Di... không đem theo kim lượng.

Đồng Tiếu buông một câu:

- Thế thì tốt quá.

Đồng Tiếu quệt mũi nói với điểm chủ:

- Chỉ một lạng thôi à.

Đồng Tiếu lấy một nén bạc đặt vào tay gã điểm chủ, rồi nói:

- Phần Đồng Tiếu, Đồng Tiếu tính. Còn nhị vị đây, điểm chủ cứ tính họ.

Gã điểm chủ nhìn lại Thiệu Ân.

Bắt gặp ánh mắt của gã điểm chủ Lưu gia điểm, Thiệu Ân không khỏi sượng sùng.

Gã điểm chủ cũng bối rối.

Thiệu Ân nói:

- Đồng Tiếu, xem như ta nợ người vậy.

Đồng Tiếu nhìn thẳng vào mắt Thiệu Ân:

- Người nợ ta rất nhiều. Có những món nợ người trả không nổi đâu. Thôi được, ta cho người nợ thêm một lần nữa.

Đồng Tiếu lấy thêm một nén bạc đặt vào tay gã điểm chủ.

Gã điểm chủ giả lả nói:

- Công tử thật hào phóng.
- Những gã hắc đạo như Đồng Tiếu hào phóng hơn những gã Bạch đạo hung tàn.

Chàng nói rồi đứng lên đi thẳng ra cửa Lưu gia điểm. Thiệu Ân buông tiếng thở dài. Y cùng với Á Di miễn cưỡng theo Đồng Tiếu.

Thiệu Ân hỏi:

- Bây giờ người đi đâu?

Đồng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Ta sợ chỗ này người không thể đến được.
- Chỗ nào mà ta không đến được.
- Hàng Châu đệ nhất lâu.

Thiệu Ân cau mày:

- Tại sao lại đến đó?

- Tại sao ư? Tại vì người ta không có kim lượng. Đồng Tiểu nói cho người biết, ở Hàng Châu đệ nhất lâu, tất cả mọi thứ đều đắt lắm. Tại đó còn có những gã vệ sĩ võ công cao cường vô cùng. Nếu không có kim lượng thì đừng theo Đồng Tiểu. Nhưng nếu người không theo thì sao biết được Đồng Tiểu làm gì... cần gì ở đó.

- Người muốn trả thù ta thì hãy hành sự như một anh hùng hảo hán.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không có kim lượng thì đâu phải là anh hùng hảo hán.

Đồng Tiểu nhượng mày:

- Dương huynh đi cùng với Đồng Tiểu chứ?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi nói:

- Được, ta sẽ đi cùng với người.

Đồng Tiểu nhìn qua Á Di:

- Còn Thục tiểu thư?

- Dương huynh đi đâu, Á Di đi đó.

Đồng Tiểu nhìn nàng chắc lưỡi:

- Hiếm có... Hiếm có.

Chàng nói rồi không màn đến thái độ bối rối của Thiệu Ân và Á Di, đi luôn một mạch đến Hàng Châu đệ nhất lâu. Thiệu Ân và Á Di lưỡng lự không bước vào, còn Đồng Tiểu thì xăm xăm đi vào cứ như đây là tòa lâu của mình.

Một ả kỹ nữ bước đến đón Đồng Tiểu, nũng nịu nói:

- Thiếu gia tìm Thy Thy phải không?

Đồng Tiểu choàng tay qua vai nàng, ghé miệng vào tai Thy Thy:

- Ta muốn tìm Cát ma ma. Gặp Cát ma ma rồi ta sẽ gặp nàng sau.

Thy Thy chỉ gian thư phòng của Cát ma ma cho Đồng Tiểu rồi quay bỏ đi. Bỏ đi thẳng một mạch đến thư phòng của Cát ma ma.

Đồng Tiểu lén vào trong.

Thiệu Ân và Á Di cứ đứng ngoài chờ chàng. Hai người vô cùng đấn đo và bối rối không biết có nên vào tòa kỹ lâu nổi tiếng Hàng Châu này hay không.

Hai người còn đang lưỡng lự thì cửa phòng của Cát ma ma mở ra. Một trung phụ với dáng người đầy đà, bệ vệ, bộ mặt núc na núc ních, hai gò má chảy xệ xuống trông thật quái gở.

Mụ đi thẳng ra ngoài cửa Hàng Châu đệ nhất lâu, tiến đến bên Thiệu Ân và Á Di. Mụ toét miệng cười. Thà mụ đừng cười, trông còn đỡ hơn, nhưng khi mụ cười thì khuôn mặt trông thật gian trá.

Mụ nắm tay Á Di:

- Cô nương sao còn đứng đây làm gì nữa. Vào trong đi.

Á Di nhìn sang Thiệu Ân.

Thiệu Ân hỏi:

- Nướng nướng, sao tại hạ không thấy Đồng Tiểu quay ra.

- Đồng công tử đang uống rượu trong phòng ma ma, ma ma chưa từng thấy ai hào phóng như Đồng công tử. Đồng công tử đúng là một người tốt không thể nào chê vào đâu được.

Mụ sởi lời:"

- Dương công tử, Thục cô nương... vào trong đi.

Mụ đưa Thiệu Ân và Á Di vào trong Hàng Châu đệ nhất lầu. Đến gian biệt phòng đóng cửa im ỉm, Cát ma ma nói:

- Đây là thư phòng của Dương công tử.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ Cát ma ma, nhưng tại hạ nói trước... nhất thời tại hạ không đem theo...

Cát ma ma khoát tay:

- Không sao... không sao... Đồng công tử đã nói với ma ma... Công tử cứ tự nhiên.

- Đồng Tiểu đã nói với ma ma?

- Nói tất cả rồi. Cứ ngủ qua đêm nay... ma ma bồi tiếp cho mọi người mà.

Mụ nhìn Thiệu Ân mỉm cười, liếc chàng:

- Nếu có điều chi sơ xuất, thì cứ trách Cát ma ma này.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ Cát ma ma.

Cát ma ma mở cửa thư phòng nhìn Thiệu Ân nói:

- Vào đi, đừng ngại nhé. Có gì thì cứ gọi ma ma.

Á Di toan bước vào thư phòng thì ma ma cản lại:

- Hây... Phòng của cô là phòng khác cơ.

Á Di đỏ mặt.

Thiệu Ân nhìn nàng gật đầu.

Cát ma ma phấn khích:

- Á Di cô nương đâu thể ở chung phòng với Dương công tử được. Nam nữ thọ thọ bất tương thân mà.

Cát ma ma đẩy Thiệu Ân vào phòng rồi đóng sập cửa lại. Mụ dẫn Á Di đến một gian thượng khách, phòng biệt lập.

Mụ đẩy cửa dẫn Á Di vào:

- Gian phòng này vừa ý cô nương không?

Á Di nhìn quanh. Tất cả mọi vật dụng trong thư phòng này đều bằng bạc. Cách bày trí giống như một loan phòng đêm hoa chúc, vừa ấm cúng vừa lộng lẫy.

Cát ma ma nói:

- Á Di thích gian phòng này chứ?

Á Di gật đầu:

- Á Di làm phiền Cát ma ma quá.

- Á Di cô nương đừng nói vậy. Ma ma phải có trách nhiệm lo cho cô nương mà.

Mụ chỉ về phía tấm bình phong:

- Sau bức bình phong đó, ma ma đã chuẩn bị sẵn nước nóng có pha hoa tươi, và cả bộ đồ đẹp nhất Hàng Châu nữa đó. Á Di cô nương tắm rửa rồi nghỉ ngơi nhé.

- Ma ma cứ để Á Di tự nhiên.

Mụ vuốt má nàng:

- Á Di cô nương đẹp lắm đó. Rất hiếm có thiếu nữ nào được nhan sắc như Á Di.

Bị Cát ma ma vuốt má, Á Di đỏ ửng mặt, thẹn thùng.

Cát ma ma nói:

- Con tự nhiên nhé.

Nói rồi Cát ma ma quay ra, đóng sập cửa phòng lại. Á Di đi quanh một vòng rồi quay lại bên cửa. Nàng suy nghĩ:

- "Không biết giờ Dương huynh đang làm gì?"

Ý niệm đó trôi qua, Á Di nheo mày nghĩ tiếp:

- "Bỗng nhiên Đồng Tiểu lại tốt với mình và Dương huynh như vậy sao?"

Á Di lắc đầu:

- Nhất định hẳn bày trò gì nữa đây. Y đang giận Dương huynh và mình, bỗng dưng đổi ý, bảo Cát ma ma lo lắng cho mình và Dương huynh. Y quá bí ẩn không thể nào hiểu nổi.

Á Di suy nghĩ một lúc rồi quyết định tìm Thiệu Ân. Nàng đặt tay vào cửa gian biệt phòng mới phát hiện đã bị chốt bên ngoài không sao mở được.

Á Di lo lắng, nheo mày:

- Sao lại khóa cửa bên ngoài.

Mặc dù Á Di lo lắng nhưng vẫn tự khích lệ mình:

- "Dù sao đi nữa thì mình là tiểu thư của Phi yến thiên trang. Hẳn mụ ma ma này chẳng dám làm gì mình."

-- o O o --

Hồi 18

Bụi Giang Hồ – Oán Tha Nhân

Thịệu Ân nói nhào nhè, nũng nịu từ sau tấm rèm hồng vọng ra lọt vào thính nhĩ của Thiệu Ân:

- Chàng đến với thiếp đi.

Thiệu Ân vừa bưng tĩnh rượu, liền đặt xuống bàn ngay, quay đầu nhìn lại tràng kỹ.

Y hỏi:

- Cô nương là ai?

Tấm rèm được vén lên. Một khuôn mặt với lớp phấn son lờ lợt đập vào mắt Thiệu Ân. Ả kỹ nữ nằm dài trên tràng kỹ trong một tư thế nửa nằm nửa ngồi, vừa khiêu gợi vừa gợi tình. Thân thể của nàng ta như chỉ he hờ bằng một chiếc áo choàng mỏng, bên trong là chiếc yếm hồng nhỏ xíu, như thể dùng để tôn tạc phần thượng đẳng với đôi nhũ hoa ngồn ngộn.

Nàng ta chỉ chỏi tay ngồi lên thả chân xuống tràng kỹ. Vừa đứng lên, nàng ta vừa nói:

- Thiếp là Quyên Quyên. Thiếp sẽ hầu hạ cho chàng.

Như trở thành thói quen khi đối diện với nữ nhân, nụ cười mím cầu tình lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân.

Thấy nụ cười mím của Thiệu Ân, ả Quyên Quyên càng làm dáng hơn. Làm sao ả không làm dáng được khi nhận ra người đối diện với ả, người mà ả phải hầu hạ, nuông chiều lại là một trang mỹ nam tử khôi ngô tuấn tú.

Một trang nam tử mà Quyên Quyên có nằm mơ cũng không tưởng tượng được mình sẽ gặp được trong tòa Hàng Châu đệ nhất lâu này.

Quyên Quyên liếc mắt đưa tình rồi bước lại trước mặt Thiệu Ân. Nàng dùng tay vuốt má gã:

- Chàng đẹp quá. Thiếp không ngờ người mình hầu hạ lại là chàng. Người trong mộng của thiếp.

Nói rồi Quyên Quyên bá tay vòng qua cổ Thiệu Ân. Nàng ta nũng nịu nói:

- Chàng có thích Quyên Quyên không?

- Đã là nam nhân thì ai cũng thích nữ nhân. Nhưng cô nương chỉ biết tại hạ có bấy nhiêu đó thôi à?

- Lần đầu tiên Quyên Quyên biết được chàng. Đâu còn biết gì hơn nữa.

Ả buông tay khỏi cổ Thiệu Ân:

- Để Quyên Quyên hầu rượu cho chàng nhe.

Thiệu Ân gật đầu.

Quyên Quyên địu Thiệu Ân đến tràng kỹ, ép y ngồi xuống rồi mới quay lại bàn để tịnh rượu. Mỗi bước chân của Quyên Quyên như nhún nhảy, đông đưa đôi móng tròn lẳng để phối bày những đường nét cho Thiệu Ân ngắm nhìn. Cầm lấy tịnh rượu, Quyên Quyên vịn người, tạo một dáng cách khiêu khích gợi tình.

Bưng tịnh rượu đến đứng ngay trước mặt Thiệu Ân, Quyên Quyên cố tình để chiếc áo khoác dạt ra hai bên, đặng cho Thiệu Ân thấy thân thể của mình. Tấm thân chỉ che hờ bằng mỗi một chiếc yếm nhỏ xíu không đủ để che hết phần nhũ hoa ngồn ngộn, những tưởng muốn xé toạt chiếc yếm đó.

Ả chuốc rượu vào chén, nói:

- Để Quyên Quyên mớm cho chàng.

Ả vừa nói vừa dựa vào Thiệu Ân, rồi áp miệng chén rượu vào miệng y. Mùi xạ hương nồng nồng từ cơ thể nàng phả ra xông vào mũi Dương Thiệu Ân. Y uống cạn chén rượu.

Quyên Quyên bưng tĩnh rượu, ngồi hẳn lên chân Thiệu Ân, nhỏ nhẹ nói:

- Quyên Quyên may mắn quá.

Thiệu Ân hỏi:

- Nàng có may mắn gì?

Nàng ngửa mặt nhìn lên. Hai cánh môi đỏ chúm chím tạo nụ cười gợi tình nhưng lại chẳng có một chút tình, Quyên Quyên nhỏ nhẹ nói:

- Quyên Quyên may mắn được hầu tiếp một trang mỹ nam tử như chàng.

Vừa nói Quyên Quyên vừa đặt tĩnh rượu xuống tràng kỹ, rồi cầm lấy tay Thiệu Ân đặt lên vùng nhũ hoa của mình. Ả liếc mắt đưa tình:

- Chàng thích tiếp không? Quyên Quyên có hạp nhãn chàng không?

Thiệu Ân mỉm cười.

Nụ cười của gã khiến Quyên Quyên ngây ngất.

Ả nhỏ nhẹ nói:

- Hẳn có nhiều nữ nhân chết bởi nụ cười của chàng.

- Thế nàng có chết bởi nụ cười của ta không?

- Quyên Quyên đã say đắm chàng rồi đó.

Vừa nói, Quyên Quyên vừa hơi ưỡn ngực như thể muốn bàn tay của Thiệu Ân thọc sâu vào vùng nhũ hoa của mình.

Ả nhỏ nhẹ nói:

- Chẳng có thể tử chưa?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta chưa lập gia thất.

Quyên Quyên mở to mắt nhìn Thiệu Ân:

- Chàng chưa lập gia thất à?

Thiệu Ân gật đầu.

Quyên Quyên nói:

- Nếu Quyên Quyên tự nguyện hầu hạ chàng suốt đời, chàng có nhận không.

Ả vừa nói vừa vòng tay bá lấy cổ Thiệu Ân. Ả rướn người lên áp đôi cánh môi đỏ ối vào má gã. Nàng hồng Thiệu Ân bằng tất cả sự đam mê của mình. Nhìn Quyên Quyên hôn, Thiệu Ân cứ ngỡ nàng đang nâng niu một báu vật riêng của mình.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Ta còn có nhiều việc phải làm, không thể lập gia thất trong lúc này được. Ta cũng không muốn kẻ khác chờ đợi mình.

Quyên Quyên nguýt Thiệu Ân:

- Quyên Quyên biết ngay chàng sẽ nói câu này mà.

- Nàng biết là sao?

- Một trang nam tử khôi ngô anh tuấn như chàng thì sao chấp nhận một kỹ nữ lâu xanh như thiếp, nhưng Quyên Quyên cũng không ép chàng phải thành thân với Quyên Quyên đâu. Chỉ cần chàng nhớ đến Quyên Quyên thì Quyên Quyên đã mãn nguyện rồi. Chỉ sợ chàng...

Thiệu Ân cướp lời Quyên Quyên:

- Nàng sợ gì?

- Quyên Quyên chỉ sợ chàng đến rồi lại đi... Đi mà không bao giờ trở lại Hàng Châu đệ nhất lâu một lần nữa. Quyên Quyên chỉ như một chiếc bóng mờ trôi qua trong cuộc đời chàng.

- Nàng nghĩ như vậy à?

Quyên Quyên gật đầu:

- Quyên Quyên sợ như vậy.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Ta sẽ không quên nàng, nếu như nàng thỏa mãn những điều ta muốn biết.

- Quyên Quyên sẽ thỏa mãn ý chàng.

Nói rồi Quyên Quyên chỏi tay đứng lên. Ả quay lưng với Thiệu Ân. Lần lượt từ chiếc áo khoác hở bên vai cho đến cái yếm bên rong cuối cùng là tấm váy rời khỏi thân thể. Ả tự trút bỏ y phục mình rồi ngã vào lòng Thiệu Ân.

Y tiếp nhận thể pháp của Quyên Quyên bằng một thái độ không vồn vã, cũng không đứng đưng.

Quyên Quyên vòng tay qua cổ Dương Thiệu Ân, phơi đôi nhũ hoa ngồn ngộn đục tính và làn da trắng nõn ra trước mặt hắn. Ả nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp yêu chàng quá.

- Mới gặp lần đầu sao nàng lại yêu ta.

- Chàng là ý trung nhân mà Quyên Quyên đi tìm trong giấc mộng. Đã từ lâu rồi Quyên Quyên đều mong ước có được ngày hôm nay.

Vừa nói Quyên Quyên vừa thọc tay vào ve vuốt vùng thượng đẳng của Dương Thiệu Ân.

Ả vừa vuốt vừa nói:

- Chàng hãy ôm siết Quyên Quyên đi. Quyên Quyên đang háo hức chờ đợi chàng đây.

Thiệu Ân cau mày nhưng lại mỉm cười:

- Ta sẽ ôm nàng thật chắc, nhưng trước khi ta ôm, ta muốn biết vài điều.
- Chàng muốn biết về thiếp phải không?

Quyên Quyên nắm tay Thiệu Ân nắm nót, rồi đặt lên đôi nhũ hoa, sau đó khẽ nhắm hờ hai mí mắt như thể chờ đợi sự chiếm hữu của y.

Để yên tay mình trên đôi nhũ hoa của Quyên Quyên, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Nàng đang hiện hữu trước mắt ta. Ta còn tìm hiểu gì nữa chứ. Ta chỉ muốn biết một người.

- Chàng muốn biết ai?
- Cát ma ma có quan hệ thế nào với Đồng Tiếu.

Quyên Quyên tròn mắt nhìn Thiệu Ân, nàng ta khẽ lắc đầu:

- Chàng muốn nói đến Đồng Tiếu nào?
- Gã công tử đã cùng đi chung với ta đó!

Quyên Quyên lắc đầu:

- Quyên Quyên không biết Đồng Tiếu nào cả.
- Vậy còn Cát ma ma.

- Ma ma ư? Sao chàng lại quan tâm đến ma ma... Hãy quên ma ma đi. Giờ chỉ có Quyên Quyên bên cạnh chàng thôi. Chúng ta sẽ hòa hợp với nhau cả thể xác lẫn tâm hồn.

Thiệu Ân cau mày:

- Nàng không biết gì về Đồng Tiếu hay sao?
- Quyên Quyên biết gì đâu. Sao chàng quan tâm đến cái gã Đồng Tiếu đó chứ?

Thiệu Ân bối rối:

- Ta nghĩ gã họ Đồng kia đang giở trò gì đó. Nhưng không biết y giở trò gì. Những gì y làm gần như ngoài sự tiên liệu của ta.

Quyên Quyên nũng nịu nói:

- Quyên Quyên hồng chịu đâu, ở bên Quyên Quyên mà chàng cứ nghĩ đến cái gã Đồng Tiếu nào đó không hà. Gã có giở trò gì thì cũng đã nó Quyên Quyên bên cạnh chàng rồi.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nàng không hiểu đâu.

Quyên Quyên giã nảy, vùng vằng hai chân nói:

- Thiếp không biết đâu. Cũng không cần hiểu gì cả. Quyên Quyên chỉ biết có mình chàng thôi... biết một mình chàng là đủ rồi.

Quyên Quyên vừa nói vừa nhồm lên, đẩy Thiệu Ân nằm xuống tràng kỷ. Thiệu Ân không khỏi lúng túng trước hành động của ả. Y đẩy Quyên Quyên lên nhưng ả vẫn trườn tới như thể cố đè Thiệu Ân xuống tràng kỷ.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta muốn nói chuyện với nàng một chút.

Mặt Quyên Quyên phụng phịu. ả vùng vằng nói:

- Hồng... Thiếp hồng muốn chàng nhắc đến ai khác, ngoài mỗi mình thiếp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta sẽ không nhắc đến ai khác.

Quyên Quyên rướn người lên, áp môi vào má Thiệu Ân:

- Chàng hứa đó.

- Ta hứa.

Ả nhòm lên ngời trở lại.

Thiệu Ân chỏi tay ngời lên, bất thành linh Thiệu Ân đẩy Quyên Quyên ra, buột miệng nói:

- Đồng Tiểu... có thể người làm cả chuyện này.

Quyên Quyên sững sờ trước thái độ của Thiệu Ân:

- Chàng nói gì?

- Có bao giờ Đồng Tiểu đem bán Á Di cho Hàng Châu đệ nhất lâu không?

- Chuyện đó thì thường xảy ra ở đây. Sao chàng quan tâm đến chuyện đó.

- Ta nghi ngờ Đồng Tiểu đã bán Á Di, nên Cát ma ma mới có thái độ vồn vã như vậy.

Hắn có thể làm tất cả mọi chuyện bỉ ổi nhất trên đời này mà.

- Có Quyên Quyên... chàng còn nhắc đến Á Di làm gì nữa.

- Không thể được, Thiệu Ân sẽ nói thế nào với Phi Yến Thiên trang chủ.

Thiệu Ân gạt Quyên Quyên qua bên:

- Không để chuyện này xảy ra được.

Vừa nói Thiệu Ân vừa xăm xăm bước về phía cửa.

Quyên Quyên nói theo Thiệu Ân:

- Chàng... Chàng bỏ đi đâu vậy?... Chàng bỏ đi đâu vậy?

Á Di ngời trên tròng kỹ. Cửa gian phòng khách dịch mở.

Nàng bật đứng lên. Một gã công tử có bộ mặt như chiếc lưỡi cày, dài ngoằn bước vào.

Y nhanh chóng đóng cửa lại.

Á Di cau mày nói:

- Người là ai?

Gã nhìn lại nàng, toét miệng cười, phơ cả hàm răng hô hốc trông thật gớm ghiếc. Gã

nói:

- Mỹ nhân! Ta là Thang Hữu Thung. Hắn mỹ nhân đã nghe tiếng Thang trại chủ. Cả Hàng Châu này đều biết tiếng của Tang trại chủ.

Á Di lắc đầu:

- Bỏ cô nương chẳng biết Thang trại chủ nào cả.

Thang Hữu Thung xoa tay:

- Hây... Có nàng không biết thôi...

Y toan bước đến thì Á Di khoát tay:

- Dừng lại!

Nghe giọng nói cẩu gắt của nàng, họ Thang sững sờ dừng bước.

Á Di đánh giọng nói:

- Các hạ vào đây làm gì?

Thanh Hữu Thung tròn mắt nhìn nàng. Y toét miệng cười phơi hàm răng hô rồi nói:

- Nàng còn hỏi Thang mỗ làm gì nữa. Nàng tự biết ta làm gì mà. Mỹ nhân giờ đã là của ta rồi.

Á Di cau mày:

- Người vừa nói gì?

- Nàng còn giả vờ không hiểu à?

Thanh Hữu Thung vừa nói vừa cởi bỏ thắt lưng của mình.

Á Di quắc mắt quát:

- Người muốn làm gì?

Thanh Hữu Thung cau mày. Y tự lột bỏ áo mình nhìn Á Di nói:

- Mỹ nhân, sao lại giận dữ thế. Thang mỗ đã mua nàng những một trăm lạng bạc đó.

- Ai bán cho người?

- Nàng đã được Cát ma ma bán cho ta rồi.

Á Di giận đến biến sắc:

- Ả ma ma này dám làm chuyện càn rỡ với bốn cô nương. Ta phải đi tìm mụ Cát ma ma.

Vừa nói Á Di vừa bước về phía cửa. Nhưng khi đi ngang qua Thanh Hữu Thung thì bất ngờ gã ôm lấy tiểu yêu nàng:

- Mỹ nhân đi đâu?

Á Di thét lên:

- Buông tay ra.

- Ta đã mua nàng rồi... Sao buông ra được.

Quá ư tức giận, Á Di vung trảo vỗ vào mặt Thanh Hữu Thung. Chộp lấy trảo công của nàng, Thanh Hữu Thung quẳng Á Di lại tràng kỹ. Nàng ngã lên tràng kỹ.

Thanh Hữu Thung gằn giọng nói:

- Nha đầu hỗn láo dám đánh bốn trại chủ ư? Bốn trại chủ đã bỏ ra trăm lạng bạc để mua người rồi đó.

Á Di chỏi tay ngồi lên, nhìn Thanh Hữu Thung:

- Bốn cô nương không phải là món hàng để người mua. Nói cho người biết bốn cô nương là tiểu thư của Phi Yến Thiên Trang đó. Người dám đụng đến ta là đã khiêu khích Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn rồi.

Những tưởng đâu nghe Á Di tự bạch thân phận mình, Thanh Hữu Thung sẽ e ngại hoặc chí ít cũng không càn rỡ với nàng, nhưng không như nàng tưởng, khi nghe nàng thốt ra câu nói đó, Thanh Hữu Thung lại phá lên cười khàn khạch phơi cả hàm răng hô trông thật gớm ghiếc. Y vừa cười vừa nhìn Á Di nói:

- Nàng tưởng ta là trẻ nít lên hai, hù dọa như vậy được sao? Phi Yến Thiên Trang kim lượng chất đầy kho, sao lại để cho ái nữ của mình bán thân vào lầu xanh chứ?

- Á Di bán hồi nào?

- Không bán thân sao nàng lại ở trong gian thượng khách này. Thôi đừng giả vờ nữa. Đã bán thân phải chịu theo ý của ta chứ.

Gã khoanh tay trước ngực:

- Ta sẽ đưa nàng về làm áp trại phu nhân. Ta cũng thấy nàng đẹp nên mới có ý nghĩ đó. Biết chịu chuộng bốn trại một chút tất sẽ hưởng được vinh hoa phú quý của bốn trại chủ.

Thang Hữu Thung vừa nói vừa bước đến tràng kỹ.

Á Di đánh giọng quát:

- Đứng lại... Người đến một bước bốn cô nương sẽ không nể mặt người đâu.

Thang Hữu Thung hừ nhạt:

- Nàng cứng đầu cứng cổ thật. Chẳng lẽ ta bỏ ra trăm lượng bạc lại chẳng được gì sao?

Y vừa nói vừa bước đến tiếp.

Á Di quát lớn một tiếng:

- Người muốn chết mới dám bốn cột với bốn cô nương.

Nàng vừa nói vừa xê mình tới, dựng ngọc thủ vỗ một chưởng với tám thành công lực, công vào vùng thượng đẳng của Thang Hữu Thung. Thấy ngọc chưởng của nàng, Thang Hữu Thung trở mặt nói:

- Ý... Hóa ra nàng cũng có võ công... Hay lắm, ta rất thích những mỹ nhân như nàng.

Gã vừa nói vừa dựng chưởng đỡ lấy chưởng ảnh của Á Di.

- Chát...

Hổ khẩu Á Di tê rần, mắt nảy đom đóm. Nàng toan thối bộ thì đã bị Thang Hữu Thung điểm vào tình huyết. Á Di đứng thừ ra.

Thang Hữu Thung xoa tay:

- Có thể chứ?

Á Di biến sắc. Nàng lặp bập nói:

- Người định làm gì ta?

- Còn làm gì khác hơn là chiếm đoạt nàng.

- Người...

Á Di tròn mắt mở to hết cỡ, những tưởng hai con người lọt hẳn ra ngoài.

Thang Hữu Thung nhếch môi đưa hàm răng hô, khinh thị nói:

- Xem kìa... Còn làm bộ làm tịch gì nữa. Một trăm lượng bạc của bốn trại chủ đâu phải là ít.

Gã vừa nói vừa nắm lấy dây lụa thắt lưng của Á Di. Nàng biến sắc:

- Ta cấm người.

- Ô... Sao nàng có thể cấm bốn trại chủ được.

- Ta là Á Di, ái nữ của Phi Yến Thiên Trang chủ... Người không sợ ư?

- Nếu giờ nàng có là quận chúa thì bốn trại chủ cũng không thể bỏ qua món ăn ngon này được.

Gã vừa nói vừa dí cái miệng nhọn hoắc, có hàm răng hô vào má Á Di. Nàng đỏ mặt thét lên:

- Ta cấm người... Ta cấm người.

- Nàng sao cấm trại chủ ta được.

Cùng với lời nói đó, Thang Hữu Thung giật mạnh sợi dây lụa thắt lưng của Á Di.

Á Di hốt hoảng thét lên:

- Người...

- Người cái gì nữa mà người.

Thang Hữu Thung cầm sợi dây lụa đưa lên trước mặt Á Di. Gã cười hềnh hếch trông thật gớm ghiếc. Thấy họ Thang cười, Á Di bủn rủn cả tứ chi.

Nàng lắp bắp nói:

- Bốn cô nương cấm người...

- Nàng càng cấm ta càng thích.

Y vừa nói vừa từ từ đưa tay đến toan cởi trang phục Á Di. Á Di biến sắc thét lên:

- Dương huynh cứu muội với... Dương huynh cứu muội với... Có ai cứu ta với...

Thang Hữu Thung nghe nàng thét, lại phá lên cười với vẻ đắc ý tột cùng.

Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng cứ thét cứ la đi, khi nào bể cổ họng cũng chẳng có ai dám vào đây đâu. Chẳng có cái gã Dương huynh nào có thể vào đây được. Ngoại trừ Thang trại chủ mà thôi.

Gã vuốt má Á Di:

- Nàng đẹp lắm. Nàng càng giận dữ bao nhiêu càng xinh đẹp bấy nhiêu, càng khiến cho ta phấn khích.

Sắc diện của Á Di đỏ bừng bởi câu nói của họ Thang. Nàng nhìn gã bằng ánh mắt lấm lét. Vẻ mặt và ánh mắt của nàng khiến cho Thang Hữu Thung khoái trá hơn. Y nhìn Á Di, ôn nhu nói:

- Nữ nhân thì lúc nào cũng vậy. Mới đầu còn đồng cảm, nhưng sau đó thì cứ y như răng...

Y bỏ lửng câu nói với một ẩn ý mà Á Di có thể đoán ra được.

- Cái ẩn ý trong câu nói bỏ lửng của họ Thang càng khiến cho nàng sượng sùng hơn.

Nàng bất giác gắt giọng quát:

- Ta cấm người xúc phạm đến ta.

- Nàng cấm ta ư?

Nói rồi Thang Hữu Thung phá lên cười. Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng cấm ta hay chờ đợi ta bồi tiếp nàng. Hà... hà, nàng cấm ta mà mắt thì cứ ánh lên nét gợi tình, mời mọc Thang Hữu Thung ta.

Gã liếc mắt, vành môi dẫu ra, từ từ vươn tay đến toan đặt vào vùng thượng đẳng có đôi tuyết lê của nàng. Một ý tưởng lóe ra trong đầu Thang Hữu Thung.

Một ý tưởng vừa thô tục vừa bỉ ổi. Ý nghĩ xuống ngay trước mũi hài của Á Di, trông chẳng khác nào một con cóc. Tay của Hữu Thung đặt vào cổ chân nàng.

Sự đụng chạm đó như thể một luồng khí lạ lẫm chạy dọc lên, khiến cột sống của Á Di gai lạnh, và nhói buốt. Nàng lắp bắp nói:

- Người muốn nói gì?
- Ta muốn cái gì mà nàng đang muốn.

Ý vừa nói vừa nắn nót cổ chân Á Di rồi từ từ rà bàn tay lên phía trên. Cảm giác nhột nhột của họ Thang mang đến không tạo cho nàng sự sảng khoái mà ngược lại còn khiến Á Di rùng mình.

Á Di chỉ muốn thét lên cầu cứu khi đôi bàn tay của họ Thang đã trượt qua khỏi đầu gối nàng. Nàng biết đôi bàn tay nhớp nhúa kia sẽ tìm đến vùng nào trên cơ thể mình. Nàng nghĩ đến thời khắc đôi bàn tay kia chạm đến cái vùng cấm mà bất giác toàn thân nóng bừng, như thể vừa bị ngâm trong bể nước sôi. Hai bên mép của Thang Hữu Thung nhiều nhão nước bọt, trông thật là kinh tởm và nhớp nháp.

Á Di muốn thét lên nhưng cổ họng như có cái gì đó chặn lại không phát được thành lời.

Đôi bàn tay của họ Thang mò đến bắp chân nàng. Nếu không bị điểm huyết thì có lẽ Á Di đã té quy xuống bởi cảm giác nhột nhột của gã tạo ra.

Bất thành linh tịng huyết của nàng được giải khai bởi một đạo chỉ khí phát ra từ phía cửa gian thượng khách. Nhưng tưởng đâu được giải huyết, Á Di sẽ có phản ứng ngay với hành động quyết liệt để phản ứng lại với Thang Hữu Thung, nhưng đàng này lại quy chân không sao đứng được. Nàng vừa quy xuống thì Thang Hữu Thung cũng kịp nghe tiếng thở dài sau lưng mình.

Gã rút phất tay lại rồi quay mặt nhìn về phía sau thấy Dương Thiệu Ân đang đứng khoanh tay nhìn gã.

Hữu Thung cau mày:

- Tiểu tử, người từ dưới a tỳ chui lên à?
- Người nói đúng rồi đó. Người biết vì sao bổn thiếu gia lên đây không.

Hữu Thung thờ mặt, buột miệng hỏi:

- Vì cái gì chứ?
- Vì bổn thiếu gia muốn đưa xuống a tỳ. Không ngờ một Thang trại chủ của Kỳ Lân trại lại bệ rạc như vậy. Bình thường người nổi tiếng là kẻ đạo mạo trong giới Bạch đạo, sao hôm nay lại quái gở như vậy. Người có đúng là Thang trại chủ không?

Thang Hữu Thung đỏ mặt:

- Người đã biết ta rồi mà còn hỏi. Người từ a tỳ đến thì ta sẽ tiễn người xuống a tỳ.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng từ tốn nói:

- Trước khi trại chủ biến ta trở lại a tỳ cũng nên biết ta là ai chứ.

Thiệu Ân vừa nói dứt câu thì hai gã đại hán lực lưỡng từ ngoài cửa xông vào.

Thấy hai gã đại hán đó, Hữu Thung liền nói:

- Tổng cổ tên tiểu tử này dùm bốn trại chủ.

Y thốt ra câu nói đó rồi dùng ống tay chùi hai vệt nước bọt còn đọng hai bên mép mình.

Mệnh lệnh của Thang Hữu Thung được hai gã đại hán thực thi ngay lập tức. Cả hai chẳng nói lời nào, xông thẳng đến Thiệu Ân, như thể muốn xé y thành hai mảnh. Hai gã đại hán như hai con đười ươi xô tới chụp lấy Thiệu Ân.

Một ánh chớp nhoáng lên rồi vụt tắt. Ánh chớp bạc làm lóa mắt Thang Hữu Thung. Y không biết chuyện gì vừa xảy ra, và cũng không biết ánh chớp sáng kia là gì. Có một điều hiển nhiên đập vào mắt Thang Hữu Thung là hai gã đại hán lực lưỡng đã bỏ nhào xuống đất, bất động. Cả hai biến thành hai cái xác không hồn.

Hai gã đó đã bị tử chiêu của Thiệu Ân sát tử nhưng Thang Hữu Thung vẫn không thấy được chiếc binh khí mà chàng vừa sử dụng lấy mạng hai gã đại lực vũ sĩ của Hàng Châu đệ nhất lâu.

Thang Hữu Thung sửng sờ. Y lục lạo trong trí mình để nghĩ xem trên giang hồ, ai có tử chiêu kinh hồn như gã tiểu tử này. Thang Hữu Thung như thể nhận ra Thiệu Ân là ai. Chân diện của gã từ vẻ bình thường biết qua nét trang trọng, rồi khấn trương, sau đó là đỏ bừng, rồi đến sắc màu tái nhợt.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng nhìn Thang Hữu Thung từ tốn nói:

- Trại chủ hẳn đã nhận ra tại hạ chứ?

Thang Hữu Thung ngập ngừng nói:

- Công... công tử là Ngọc diện tử sát... Dương Thiệu Ân...

- Trại chủ đã đoán đúng rồi đó.

Hữu Thung sửng sờ ngậy người. Y vội vã ôm quyền, miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu gia... Hữu Thung ta có mắt như mù.

Gã chỉ Á Di:

- Hữu Thung ta không có ý làm càn, mà đã mua ả này... Mua ả chứ không phải cưỡng ép ả.

Thấy vẻ bối rối và hốt hoảng lẫn sợ hãi trên mặt Thang Hữu Thung, Thiệu Ân buông tiếng thở dài.

Y ôn nhu nói:

- Thang trại chủ biết nàng ta là ai không?

- Hữu Thung ta nghĩ mình đã bỏ ra trăm lạng bạc. Nên có quyền chiếm hữu ả thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng là ái nữ Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn đó. Thang trại chủ mua nàng rồi không biết có gánh nổi nàng ta không?

Hữu Thung há hốc miệng:

- Á... là ái nữ của Thục trang củ à?
- Lời nói của ta, trại chủ không tin ư?
- Ta tin... Quái gở thật. Mụ Cát này muốn hại Thang mỗ mạng vận mà.

Gã lưỡng lự ôm quyền nói:

- Dương thiếu hiệp... cho Thang mỗ đi tìm mụ Cát chứ?
- Trại chủ không phải đi tìm mụ Cát, nhưng trại chủ hãy cho ta biết, trại chủ có phải là người của giới Bạch đạo không?

- Thiếu hiệp, nếu như Thang mỗ không là người giới Bạch đạo thì đâu có được vinh dự phục tùng minh chủ.

- Là giới Bạch đạo chính phải sao Thang chủ lại có hành động như vừa rồi.

Mặt Thang Hữu Thung sượng sùng. Y miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu hiệp, hành động của Thang mỗ đâu có gì là không đúng... Thang mỗ cũng như bao nhiêu người khác. Có lúc cần phải... cần phải xả bớt nội khí trong mình thôi.

Thang Hữu Thung nhăn nhó nói tiếp:

- Bốn trại chủ đã bỏ ngân lượng chứ không làm càn.

Thiệu Ân nghiêm mặt:

- Đủ rồi! Trại chủ đi đi... kể từ hôm nay đừng tự cho mình là kẻ đạo mạo nữa.

Hữu Thung khẽ gật đầu:

- Thang mỗ biết lỗi rồi... biết rồi.

Y vừa nói vừa cúi gằm mặt, lủi nhanh ra ngoài gian thượng khách.

Thang Hữu Thung đi rồi, Dương Thiệu Ân mới buông một tiếng thở dài, nhủ thầm trong đầu:

- "Thung trại chủ là giới Bạch đạo, nổi tiếng đạo mạo thế mà hành động như một gã Hắc đạo bỉ ổi và trơ trẽn. Hành động của y còn hơn cả tên tiểu tử Hắc đạo Đổng Tiếu."

Chàng nghĩ đến đây thì Á Di chỗi tay ngồi lên. Nàng nhìn Thiệu Ân với ánh mắt thẹn thùng, e thẹn:

- Dương huynh.

Thiệu Ân bước đến đỡ nàng lên.

Á Di bất giác ôm ghịt lấy Thiệu Ân:

- Dương huynh... muội sợ quá!
- Ta biết ai bày ra cái trò quái gở này rồi.

Á Di buột miệng hỏi:

- Đổng Tiếu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Hắn đã bán nàng cho Cát ma ma.
- Hắn dám làm như vậy sao? Á Di phải đi hỏi tội hắn.

- Ta cũng có ý đó.

Thiệu Ân dẫn Á Di rời gian thượng khách, đi thẳng một mạch đến thư phòng của Cát ma ma. Y vỗ chưởng đẩy tung cánh cửa bước vào nhưng chẳng thấy Đồng Tiểu đầu. Cát ma ma đang ngồi, giật mình quay ngoắc lại.

Á Di gất gỏng quát:

- Đồng Tiểu đầu?

- Đồng công tử đi rồi, và có để lại cho hai người cái tráp này.

Cát ma ma bưng tráp đến đặt vào tay Thượng tôn mình chủ. Y mở tráp, trong đó là một nén bạc với một phong thư. Thiệu Ân mở phong thư ra đọc:

"Dương huynh nhã giám,

Đồng Tiểu biết Dương huynh và Thục cô nương không có ngân lượng tiếp tục cuộc hành trình thực thi sứ mạng Thượng tôn mình chủ giao phó nên nghĩ cách tìm cho Dương huynh một ít ngân lượng làm lộ phí. Nếu Thục tiểu thư là trang giai nhân kiệt xuất thì hẳn có giá hơn, nhưng trong lúc cần thì cái ngàn vàng của Thục tiểu thư chỉ còn đáng có một lạng bạc. Thôi thì cũng dùng tạm được. Dương huynh cầm nén bạc này nhớ chăm sóc cho Thục tiểu thư.

Đồng Tiểu hạ bút."

Thiệu Ân vo tròn bức thư của Đồng Tiểu. Y lâu lâu nói:

- Bỏ ổi.

Á Di toan lấy bức thư trên tay Thiệu Ân, nhưng y lắc đầu:

- Nàng đừng xem làm...

Nhìn Cát ma ma, Thiệu Ân nghiêm giọng hỏi:

- Đồng công tử đi đâu? Cát ma ma có biết không?

Mụ Cát gật đầu:

- Dạ biết.

Thiệu Ân vồn vã hỏi:

- Y đi đâu.

- Dạ... Đồng công tử có nhắn lại, nếu Dương công tử tìm Đồng công tử thì cứ đến biệt trang của Lưu tiểu thư ạ.

Thiệu Ân nhìn sang Á Di:

- Nàng đi với ta chứ?

- Muội phải tìm tên họ Đồng thối tha đó.

Nghe nàng thóa mạ Đồng Tiểu, Thiệu Ân không biểu lộ sự hoan hỷ mà ngược lại còn sa sầm mặt.

- Có những gã còn thối tha hơn Đồng Tiểu.

Y nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa bỏ lại sau lưng sự sững sờ của Thục Á Di. Nàng vội bước theo Thiệu Ân, nhỏ giọng hỏi:

- Huynh còn bệnh vực cho gã họ Đồng à?

- Nếu như Thiệu Ân không gián tiếp lấy mạng Đồng thúc phụ của hắn, hắn đã không đối xử với ta và nàng như vậy.

-- o O o --

Hồi 19

Sát Tử Kiếm Vương

Rời Hàng Châu đệ nhất lâu, dùng một con tuấn mã, Đồng Tiểu lợi dụng đêm tối quay lại tòa Hắc lâu của Mục Nhân Sử Khiển. Chàng mở cửa thạch môn đi thẳng vào Hắc lâu. Thắp sáng một chiếc chân đèn, Đồng Tiểu nhận ra Mục Nhân Sử Khiển ngồi trên một phiến đá, hai tay ôm thủ cấp của mình.

Chàng bậm môi bước đến trước thi thể của Mục Nhân Sử Khiển hành đại lễ.

Đồng Tiểu nói:

- Tiểu sinh Đồng Tiểu đến nghe sự chỉ giáo của tiên sinh.

Xác chết thì sao có điều gì để nói với chàng. Nhưng Đồng Tiểu như đã được chỉ giáo từ trước. Chàng nhìn vào thủ cấp của Mục Nhân Sử Khiển, chân diện nhợt nhạt của lão đập vào mắt chàng. Một điểm duy nhất khác thường trên bộ mặt tái đó là nốt ruồi ngay giữa lỗ mũi lão.

Đồng Tiểu ôm quyền hành lễ:

- Tiểu sinh đa tạ tiên sinh đã chỉ giáo. Nhất định Đồng Tiểu sẽ không làm tiên sinh thất vọng.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, rồi hành đại lễ một lần nữa trước khi rời Hắc lâu.

Khởi động cơ quan, đóng lại thạch môn, Đồng Tiểu quay bước thì chạm mặt với một vị cao tăng Thiếu Lâm đứng ngay sau lưng, thế mà Đồng Tiểu không phát hiện được, bấy nhiêu đó cũng đủ cho chàng biết vị cao tăng này có bản lĩnh võ công như thế nào rồi.

Vị đại sư lần chuỗi bồ đề, miệng niệm phật hiệu:

- Ai di đà phật! Bần tăng là Tuệ Thông, thuộc Thiếu Lâm tự. Chúc vị hành pháp đường.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh là Đồng Tiểu. Mạn phép hỏi đại sư có điều chi muốn chỉ giáo tiểu sinh.

- A di đà phật, Đồng thí chủ hẳn đã vào trong Hắc lâu.

- Đây là lần thứ hai vãn bối quay lại Hắc lâu.

- A di đà phật. Lão tiên sinh Sử Khiển hẳn đã chết rồi.

- Sử tiên bối đã chết.

- A di đà phật. Lão nạp có mấy điều muốn hỏi thí chủ.

- Tiểu sinh đang lắng nghe đại sư hỏi.

Tay vẫn lần chuỗi hạt, Tuệ Thông đại sư từ tốn hỏi:

- Hắc đạo và Bạch đạo, Đồng thí chủ thuộc loại nào?

Đồng Tiểu nhú mày suy nghĩ rồi hỏi ngược lại Tuệ Thông đại sư:

- Thế y đại sư, vãn bối thuộc giới nào trong chốn võ lâm.

- Thí chủ sao lại hỏi ngược bản tăng mà không trả lời bản tăng.
- Tiểu sinh có ý riêng của mình, nên muốn thỉnh giáo cao kiến của đại sư trước.
- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Vậy theo đại sư tiểu sinh là Hắc đạo hay Bạch đạo.
- Thánh cô tiên tử trước đây là người của Hắc đạo, nhưng giang hồ kỳ hiệp lại là người của Bạch đạo. Đồng thí chủ là hậu nhân của Thánh cô và giang hồ kỳ hiệp. Là sự kết hợp giữa Bạch đạo và Hắc đạo. Nhưng quyết định vẫn là thí chủ.

Đồng Tiểu nhìn Tuệ Thông đại sư:

- Hiện thời giới võ lâm Bạch đạo cho vẫn bối là người con duy nhất còn lại của Hắc đạo, chưa chịu kiếp nô nhân. Vậy đại sư có nghĩ tiểu sinh là giới Hắc đạo thối tha và bỉ ổi không? Tiểu sinh có phải thuộc giới của những ma đầu gian ác, giới của những Hạ đẳng nhân phải chịu kiếp nô nhân phục tùng cho Bạch đạo không?

- A di đà phật! Cửa phật từ bi không có ý niệm phân cách như người trần tục. Hắc đạo hay Bạch đạo cũng đều là những con người như nhau. Ví như tay trái và tay phải. Bản tăng và các vị chư huynh đệ trong cửa phật không có sự phân chia như giới tục nhân ngoài võ lâm.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo.
- A di đà phật! Đồng thí chủ đã nghiệm ra lời nói của bản tăng. Chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo gì cả mà chỉ có con người Thiện hay là Ác. Hắc đạo và Bạch đạo không có đường ranh nhưng Thiện và Ác thì phải rạch ròi. Hắc đạo và Bạch đạo có thể song hành với nhau, nhưng Thiện và Ác thì không. A di đà phật! Thiện bao giờ cũng hơn.

- Tiểu sinh đã biết được mình đứng chỗ nào trong giới võ lâm qua lời chỉ giáo của đại sư.

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Một tiếng quạ kêu xé tan sự tĩnh lặng của màn đêm khi Tuệ Thông đại sư vừa thốt dứt câu. Nghe tiếng quạ kêu đó Đồng Tiểu phải chau mày, với cảm giác rờn rợn xâm lấn tâm tưởng mình.

Chàng nhìn Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Đại sư...

- A Di đà phật! Tiếng quạ kêu đêm là tiếng gọi của tử thần, nhưng bản tăng không nề hà điều đó. Con người sinh ra còn mang thân xác trần tục, tất phải chấp nhận nghiệm quả của vòng sinh tử luân hồi. Sống mà làm được những điều thiện mới biết quý cuộc sống này.

Đồng Tiểu nhìn qua vai Tuệ Thông đại sư.

Từ ngoài ngói tam quan, một chiếc đèn lồng xuất hiện đang tiến dần về phía hai người.

Đồng Tiểu hồi hộp nói:

- Đại sư, có người đến.

- A di đà phật...

Tay vẫn lần râu chuôi bồ đề, Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Đồng thí chủ không được xen vào. Bần tăng tin một ngày nào đó, võ lâm sẽ có sự thay đổi khi rồng xuất hiện.

Tuệ Thông đại sư nói rồi từ từ quay mặt nhìn lại. Người cầm chiếc lông là một thiếu nữ vận trang phục xứ đông đảo phù tang. Đi bên cạnh nàng là một gã kiếm thủ cũng vận trang phục đông đảo. Y có bộ mặt lạnh lùng, băng giá với búi tóc đuôi gà, được cột chải, thả ra phía sau phơi cái trán vồ hơi hói.

Thiếu nữ phù tang cầm đèn lông bước đến trước mặt Tuệ Thông đại sư. Nàng nhún người, nhỏ nhẹ nói:

- Thập Tử Lang kiếm chủ đông đảo tham kiến cao tăng Thiếu Lâm.
- A di đà phật.

Đồng Tiểu nghe thiếu nữ Đông đảo nói mà như nghe tiếng chim họa mi hót. Chàng không thể nào ngờ đợc một người tận Đông đảo lại có thể dụng ngôn từ trung thổ thành thạo như vậy. Đồng Tiểu tò mò quan sát thiếu nữ. Nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt không to, nhưng toát ra vẻ nhu mì thực nữ. Chiếc miệng hồn nhiên, chúm chím với đôi môi mọng ước, xinh đẹp, nhưng không thiếu nét nữ tính đầy chất gợi tình.

Thập Tử Lang lúc này mới lên tiếng. Y nói bằng ngôn phong Đông đảo phù tang, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh xì xì nghe như tiếng rấn lục khè. Nghe gã nói mà đôi chân mà y Đồng Tiểu nhú lại. Nếu thiếu nữ nói như nghe tiếng chim hót thì giọng của Thập Tử Lang lại tựa tiếng rấn khè. Đồng Tiểu cũng chẳng chẳng biết nói gì, nên cứ giương mắt ra nhìn gã.

Thập Tử Lang nói xong, thiếu nữ phù tang mới chuyển ngữ qua tiếng trung thổ nói với Tuệ Thông đại sư:

- Kiếm chủ Thập Tử Lang của tiện nữ từ Đông đảo đến tận trung thổ để kiếm chứng võ công bản thân, Kiếm chủ đã đợc Phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện trao khẩu dụ đến gặp đại sư để hội chứng. Kiếm chủ rất mong đại sư chỉ giáo.

Nàng vừa nói vừa lấy trong ống tay áo rộng thùng thình ra một miếng tăng y có bút tự trên đó. Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Nhìn Thập Tử Lang, Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Võ học của phật môn chỉ để cho các cao tăng Thiếu Lâm rèn luyện bồi tiếp tinh thần sáng khoái, thể hình tráng kiện và tự bảo vệ mình tránh phong thổ, chương khí, chứ tuyệt nhiên không có ý thi thố với thiên hạ. Nhưng nay đã có khẩu dụ của Phương trượng, bần tăng sẽ thực thi khẩu dụ đó. A di đà phật.

Thiếu nữ quay lại nói với Thập Tử Lang bằng tiếng Đông đảo. Gã đáp lời nàng cũng bằng tiếng Đông đảo.

Nàng nhìn lại Tuệ Thông đại sư:

- Đại sư, kiếm chủ nói võ công của Đông đảo và trung thổ có điểm khác nhau. Nên khi kiếm chứng có điều gì sơ xuất, dẫn đến cái chết, kẻ chết không oán hận, người sống không kiêu ngạo.

- A di đà phật, bản tăng sẽ có cùng ý tưởng như vị kiếm chủ này.

Thiếu nữ khom người xuống sát Tuệ Thông đại sư. Mọi thao tác của nàng trông thật nhu mì và nhã nhặn.

- Thay mặt Thập Tử Lang kiếm chủ, Băng Phương Vũ cảm kích đa tạ đại sư.

Nói rồi nàng trình trọng bày ra đất một tấm lụa đỏ cùng một bầu trà và hai cái chén. Lui lại hai bộ, Băng Phương Vũ khom người nói với Thập Tử Lang:

- Mời kiếm chủ.

Thập Tử Lang bước đến ngồi trên hai gót chân mình.

Băng Phương Vũ nhìn Tuệ Thông đại sư:

- Lễ của Đông đảo, kiếm chủ Thập Tử Lang thỉnh đại sư.

- A di đà phật.

Lão tăng Thiếu Lâm bước đến ngồi xếp bằng đối diện với Thập Tử Lang.

Chờ cho hai người đã ngồi yên vị rồi, Băng Phương Vũ mới bưng bầu trà, ngồi xuống giữa hai người. Nàng trình trọng chuốc ra hai cái chén. Bưng lấy một chén trà, nàng nhìn sang Thập Tử Lang. Xoay chiếc chén một vòng trên tay mình, Băng Phương Vũ mới đặt chén xuống trước mặt Tử Lang, rồi chụm đôi bàn tay nhỏ nhắn thanh mảnh, từ từ cúi xuống trông thành thật kính trọng.

Chờ cho Thập Tử Lang tiếp chén trà, cũng xoay một vòng như thể chấp nhận sự thành bái của nàng. Đến lúc đó Băng Phương Vũ mới ngẩng lên bưng chén trà thứ hai. Cũng một động tác thành bái như với Thập Tử Lang, nàng dâng trà cho Tuệ Thông đại sư.

Thập Tử Lang đợi cho Tuệ Thông đại sư tiếp chén trà của nàng, rồi bưng chén trà nói vài tiếng.

Băng Phương Vũ lập lại lời nói của y bằng tiếng trung thổ:

- Kiếm chủ kính đại sư.

Nhìn Thập Tử Lang, Tuệ Thông đại sư khẽ gật đầu:

- Mời kiếm chủ tôn giá.

Hai người cùng cạn chén trà.

Đặt chén trà xuống mảnh lụa, Thập Tử Lang áp tay phải vào vùng chấn tâm, khẽ cúi đầu nói.

Băng Phương Vũ lập lại:

- Kiếm chủ thỉnh đại sư kiếm chứng.

- A di đà phật! Bản tăng không để Thập Tử Lang tôn giá thất vọng.

Hai người từ từ đứng lên bước ra ngoài. Họ đứng đối mặt nhìn nhau rồi từ từ thối bộ.

Đồng Tiểu bước lại bên Băng Phương Vũ.

Nàng đặt tay vào vùng chấn tâm, cúi đầu.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Băng Phương Vũ cô nương, tại hạ có mấy điều muốn biết.
- Công tử có điều chi chỉ giáo?

Đồng Tiểu ôm quyền nhỏ nhẻ nói:

- Sao lại có cuộc tỉ thí võ công kiếm chứng này?
- Kiếm chủ đi tìm sự cao minh của võ học.

Đồng Tiểu ve cầm nhìn Băng Phương Vũ nói:

- Kiếm chủ của cô nương có bình thường không?
- Công tử nói vậy có ý gì?

- Tại hạ muốn biết kiếm chủ Thập Tử Lang có bình thường không đó mà. Hình như y là kẻ không bình thường.

Mặt hoa của Băng Phương Vũ chau lại:

- Không bình thường là sao?
- Là bị khùng đó.
- Công tử sao lại nói vậy?

- Y tự đi tìm người để kiếm chứng võ công, nói cách nào đó là tự tìm người để thương căng tay, hạ căng chân. Xem ra y quá rảnh rỗi để xách kiếm đi đánh nhau. Vậy không khùng là gì?

Đôi chân mày của Băng Phương Vũ nhíu lại:

- Công tử không nên nói như vậy. Kẻ học võ là muốn đạt đến đỉnh cao tối thượng của võ học. Đó mới là chân lý kiếm thủ. Kiếm thủ đi tìm chân lý đó.

Nàng nói rồi quay mặt nhìn lại Thập Tử Lang và đại sư Tuệ Thông.

Thấy nàng không màng đến mình, Đồng Tiểu buột phải vỗ vai nàng:

- Hê...

Băng Phương Vũ giật mình khi tay Đồng Tiểu chạm vào vai mình. Nàng cau mày nhìn lại Đồng Tiểu. Đập ngay vào mắt Băng Phương Vũ là nụ cười giả lả nhưng lại tỏa ra sức hút thần kỳ. Bất giác nàng đỏ mặt thẹn thùng. Băng Phương Vũ nói:

- Công tử nên giữ lễ với Băng Phương Vũ.

Giọng nói của nàng có phần khe khắc, buột Đồng Tiểu phải gượng cười.

Chàng giả lả nói:

- Xem chừng cô nương cũng thích võ học.
- Công tử nên chú ý xem chiêu thức của võ công của hai đại cao thủ Phù tang và Trung thổ thì hơn. Đừng làm mất sự tập trung của họ và của Phương Vũ.

Đồng Tiểu giả lả cười rồi nói:

- Thương căng tay, hạ căng chân có gì đẹp đâu mà Băng Phương Vũ cô nương phải chú ý chứ? Tại hạ chỉ chú nhãn đến Băng Phương Vũ cô nương thôi.

Nàng sa sầm mặt:

- Sao công tử lại chú ý đến Phương Vũ?

- Thế mà cô nương còn hỏi nữa... Nếu Băng Phương Vũ là xú nữ tại hạ chẳng thêm để mất đến đâu. Nhưng đằng này cô nương lại là mỹ nữ. Mà còn là mỹ nữ tận Đông đảo phù tang.

Đồng Tiểu ve cầm, từ tốn nói:

- Tại hạ thú thật với Băng Phương Vũ cô nương nhé... Ăn mãi một món lâu quá đâm ra chán... Nên đôi lúc tại hạ cũng muốn đổi khẩu vị. Băng Phương Vũ cô nương chính là món mà tại hạ đang muốn thưởng thức đấy mà.

Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Công tử nói ta không hiểu.

Băng Phương Vũ nói rồi chú nhãn nhìn lại Thập Tử Lang và Tuệ Thông đại sư.

Tử Lang từ từ rút ngọn trường kiếm có chuôi dài. Y nắm đốc kiếm bằng cả hai tay, hướng mũi lên trời. Phía đối diện Tuệ Thông đại sư cũng chuyển hóa công lực vào song thủ, chuẩn bị đón sát chiêu của đối phương.

Đồng Tiểu thấy trường kiếm của Thập Tử Lang sáng ngời ánh thép, tỏa sát khí rờn rợn. Màn sát kiếm vô tình tỏa ra từ thanh trường kiếm của gã kiếm chủ Đông đảo phù tang như lan nhanh trong không khí tạo ra bầu không khí khủng bố nặng nề. Bầu không khí khủng bố chụp xuống Đồng Tiểu khiến chàng cũng phải rùng mình gai buốt cột sống.

Đồng Tiểu nghĩ thầm:

- "Gã này kiếm chứng võ công mà cứ như đang tử đấu với kẻ thù bất đội trời chung."

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Đồng Tiểu thì Thập Tử Lang hét lên một tiếng hét làm xáo động cả không gian tĩnh lặng trước cửa Hắc lâu.

Cùng với tiếng hét đó, chớp kiếm phát ra nhanh hơn cả tia chớp chụp tới Tuệ Thông đại sư.

Chỉ thấy chớp kiếm thôi, Đồng Tiểu bủn rủn cả tứ chi. Bất giác chàng không kiềm chế được hồi hộp, chụp cả hai tay vào vai Băng Phương Vũ bóp chặt lại.

Cuộc kiếm chứng võ công được diễn ra trong chớp mắt đã phân định kẻ thắng người thua. Có thể nói cuộc tử đấu này chỉ vồn vện trong một tiếng thốt ngắn gọn của Băng Phương Vũ.

Khi Đồng Tiểu thộp tay vào vai nàng, Băng Phương Vũ buột miệng thốt:

- Ôi...

Tiếng thốt của nàng chẳng khác nào hiệu lệnh chấm dứt cuộc tử đấu giữa Thập Tử Lang và Tuệ Thông đại sư.

Không ai có thể tin vào điều đó nhưng sự thật thì hiển nhiên xảy ra ngay trước mắt mọi người.

Xâu chuỗi bồ đề của Tuệ Thông đại sư dùng để làm binh khí cản phá kiếm chiêu của Thập Tử Lang bằng những chiêu đấu cân đại pháp đã bị đứt đôi bởi sát kiếm khí do y tạo ra, còn lưỡi trường kiếm đến sau thì đặt vào ngay giữa đỉnh đầu lão tăng Thiếu Lâm.

Thập Tử Lang đã có thể bổ đôi thủ cấp của lão tăng Thiếu Lâm ra làm hai, nhưng y đã kịp dừng kiếm chiêu khi lưỡi kiếm chỉ còn cách đỉnh đầu vị cao tăng đúng một sợi tóc. Y dừng kiếm vì nghe tiếng thốt của Băng Phương Vũ.

Hai tay vẫn nắm chặt đốc kiếm, đặt lưỡi kiếm vào đỉnh đầu của Tuệ Thông đại sư, Thập Tử Lang gầm giọng:

- Băng Phương Vũ, làm sao vậy?

Đồng Tiếu hoàn toàn bất ngờ khi nghe Tử Lang thốt ra câu nói đó bằng tiếng Trung thổ.

Đồng Tiếu vội vả lên tiếng:

- Đã phân định ai thắng, ai bại, sai cao, ai thấp rồi, tôn giá sao không rút kiếm lại.

Thập Tử Lang từ từ rút kiếm lại, tra vào vỏ, rồi giắt qua hông mình.

Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Nhìn sang Băng Phương Vũ, mặt Tử Lang sa sầm khi thấy tay Đồng Tiếu vẫn đặt trên vai nàng.

Phương Vũ lắc vai, hất tay chàng xuống. Nàng nói với gã bằng tiếng Đông đảo:

- Phương Vũ đã làm kinh động đến kiếm chiêu của Thập Tử Lang.

Thập Tử Lang buông tiếng thở dài:

- Lần sau đừng làm ta phân tâm khi đụng kiếm.

Bước đến trước mặt Đồng Tiếu, rọi đôi uy nhân hừng hực vào Đồng Tiếu, Tử Lang nói:

- Các hạ đã làm gì Băng Phương Vũ?

Giả lả nặn nụ cười gượng, Đồng Tiếu nói:

- Tại hạ thấy kiếm chiêu của tôn giá quá ư cao siêu và khủng khiếp. Chỉ thấy thôi đã không kềm chế được, nên lỡ... lỡ mạo phạm Băng Phương Vũ tiểu thư đấy mà...

- Các hạ muốn kiếm chứng kiếm chiêu với ta?

Đồng Tiếu khoát tay nói:

- Không không... các hạ có nghe danh Đồng Tiếu chưa?

- Ta chưa từng nghe tục danh này!

- Đồng Tiếu chính là tại hạ.

- Đồng các hạ là cao thủ của võ lâm Trung thổ?

Đồng Tiếu ve cằm:

- Nói như các hạ cũng có cái đúng và cũng có cái sai.

Thập Tử Lang chau mày:

- Thế nào là đúng, thế nào là sai?

- Có đúng thì cũng phải có sai chứ! Các hạ là kiếm thủ với kiếm chiêu cao siêu khó lường, nếu so sánh kiếm chiêu thì Đồng Tiếu phải là đom đóm so với vầng thái dương của các hạ. Kiếm chiêu của các hạ phải nói là vô địch thiên hạ. Nhưng Đồng Tiếu có thử võ công mà các hạ chẳng thể nào sánh bằng.

- Hãy thi thố với tại hạ.

- Rất sẵn lòng.

Nghe Đồng Tiếu nói, bất giác Tuệ Thông đại sư lo lắng nhìn chàng. Với lão tăng Thiếu Lâm, võ công đâu phải tầm thường thế mà vẫn không phải là đối thủ của Thập Tử Lang thì Đồng Tiếu đã tự tìm cái chết khi thách thức hẳn.

Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Đồng thí chủ.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Đại sư đừng lo.

Chàng nhìn lại Thập Tử Lang, nói:

- Kiếm của các hạ thì Đồng Tiếu thấy rồi. Quả là một kiếm thủ vô địch không ai bì kịp, nhưng không biết các hạ có làm được như Đồng Tiếu không?

Chàng nói rồi dụng luôn "tục hóa cốt". Thế pháp của Đồng Tiếu mềm nhũn ra như người không có xương. Chàng vắt chân qua cổ, lòn đầu qua, co tròn người lại như một gút dây.

Đồng Tiếu giả lả cười nói:

- Các hạ làm như tại hạ được không? Cứ như giết người mới là võ công tối thượng, mỗi môn công có cái hay riêng.

Đồng Tiếu hóa giải tục hóa cốt từ từ đứng lên:

- Các hạ đã hiểu ra sự huyền diệu vô vi của võ công rồi chứ?

- Ta muốn thử chứng võ công của các hạ.

Đồng Tiếu giật thót ruột. Chàng gượng cười nói:

- Nếu các hạ thích thì tại hạ rất sẵn lòng nhưng không phải lúc này. Nếu như các hạ thắng tại hạ lúc này thì đâu có ai biết. Ngược lại tại hạ có thắng thì cũng chẳng hay ho gì. Chờ thời điểm khác vậy nhé.

Thập Tử Lang suy nghĩ rồi khẽ gật đầu:

- Được! Thập Tử Lang ta sẽ chờ các hạ ở tổng đàn minh chủ võ lâm của Trung thổ.

- Nếu như Đồng Tiếu không đến?

- Thập Tử Lang ta sẽ đi tìm. Và mỗi ngày lấy mạng của một người thân của các hạ cho đến khi các hạ xuất đầu lộ diện.

Y nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, ghi tên Đồng Tiếu các hạ vào bảng tử kiếm sát.

Phương Vũ cúi đầu thành bái.

- Phương Vũ sẽ ghi tên Đồng công tử.

Phương Vũ thu gom tất cả mọi thứ cho vào hộp cây rồi khoát lên vai. Nàng nhìn lại Tuệ Thông đại sư và Đồng Tiếu, áp tay vào ngực trái, khẽ cúi đầu nói:

- Phương Vũ cáo từ.

Thập Tử Lang áp tay vào ngực trái nói tiếng Đông đảo nhưng thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh xì xì như tiếng rấn lục.

Đồng Tiểu ôm quyền đáp lễ. Chàng nhìn Băng Phương Vũ. Khi nàng ngẩng lên, Đồng Tiểu gương cười nói:

- Phương Vũ cô nương nhớ lời tại hạ nói chứ?

Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng e lệ.

Đồng Tiểu nói:

- Tại hạ lúc nào cũng muốn gặp lại cô nương. Tại hạ rất thích thưởng thức những món ăn mà mình đang thèm.

Đôi chân mày nàng cau lại.

Thập Tử Lang hỏi Băng Phương Vũ bằng tiếng Đông đảo. Nàng đáp lại gã bằng ngôn ngữ Đông đảo phù tang. Nghe nàng nói, chân diện Tử Lang càng lúc càng đánh lại, lộ rõ sắc mặt chết chóc và khủng bố.

Y nhìn lại Đồng Tiểu bằng ánh mắt sát thần rồi trang trọng nói:

- Thắng được ta... Các hạ sẽ có Băng Phương Vũ.

Y nói rồi quay bước chậm rãi tiến ra cửa Hắc lâu. Phương Vũ cầm chiếc đèn lồng nổi gót theo sau.

Tuệ Thông đại sư bước lại bên Đồng Tiểu:

- A di đà phật!

Đồng Tiểu như thể đoán được lão tăng Thiệu Lâm định nói gì, liền ôm quyền xá, rồi giả lả nói:

- Văn bối tự biết có thể dàn xếp được chuyện này. Đại sư đừng lo.

Tuệ Thông đại sư buông tiếng thở dài rồi nói:

- Y là sát tử kiếm vương. Đồng thí chủ không thể là đối thủ của y.

- Hôm nay đại sư nói đúng, nhưng ngày mai chưa hẳn mèo nào cắn mỉu nào.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đại sư bảo trọng.

Đồng Tiểu rời bước khỏi Hắc lâu, chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Tuệ Thông đại sư còn suýt mất mạng với kiếm của Thập Tử Lang. Mình sao đối phó lại với hắn chứ."

Chàng nghĩ đến Dương Thiệu Ân, mỉm cười nghĩ tiếp:

- "Hỏi thử Dương Thiệu Ân coi. Hy vọng hắn sẽ giúp mình."

-- o O o --

Hết Quyển 4